

Kadın & Adam

Buğra Aydınoğlu

Sezar'a, Balım'a, ve Kadın'a teşekkürlerimle...

KADIN
&
ADAM

Kahve

Şu sıralar doğru nedir, yanlış ne bilmiyorum dedi kadın içinde kalan son sevgi kırıntılarının gerçekliğini sorgularken ve bu aralar doğrular, yanlışlar, eksikler, fazlalar hep birbirine karışmıştı. Zaman, adamın avuçlarına konan yavru kuşu uçurmak için çok aceleliydi. Adam dünyaya sığmaz olmuştu. Bu aralar neyin doğru neyin yanlış olduğunu adam da bilmiyordu. Defalarca gidilmiş, sokakları ezberlenmiş, hatta bir dönem yaşanmış şehirleri bile sanki ilk kez görüyormuşçasına heyecanla yeniden keşfeden adam sanki amansız hastalığa yakalanmış bir hastanın ölümü kabul edişi gibi sessiz sakin bekliyordu kadının kapıyı çekip çıkacağı anı ve omzunda tonlarca anıyla can vermeyi.

Tükenmiş hissediyorum dedi kadın. Boğuluyorum. Adama göre sevgisinin azaldığını, bittiğini kabul etmiyordu kadın. Belki de edemiyordu. Öyle düşünüyordu adam. Kadına göre tam olarak böyle değildi. Ama yine de tükenmiş hissediyordu kadın. Kalbi aşkla, ruhu sevgiyle, zihni de adamla dolu değildi eskisi kadar. Gökyüzü ağır ağır kararıyordu ve bilinmezlerle dolu bir alaca karanlık onlara gülümsüyordu karşı kıydan. Kadın ardı ardına, hiç çekinmeden söylüyordu düşüncelerini. Hayatında benden başka ne var diye sordu kadın adama. Bir sürü şey diye geçirdi içinden adam. Sonra duraksadı, bir yudum aldı kahvesinden ve hiçbir şey diye yanıtladı kadını. Kadın bunun için adamı suçluyordu sıkışık trafiğe isyan eden arabaların kornalarıyla, kıyıya yanaşan teknelerin gürültüleri arasında. Hayatları da bu kadar gürültülü ve sıkışık.. Hayatın ben oldum farkında mısın? diye sordu kadın. Evet öyleydi. İsa da Petrus'a hitaben; ben kilisemi bu kayanın üzerine kuracağım demişti, ne vardı ki bunda? Adam bir İsa değildi elbet, kadın da Petrus... Gerçekten adam hayatını kadının üzerine, İsa da kilisesini Petrus'un üzerine inşaa etmişti. Fakat kadın bu durumdan memnun değildi ve artık nefes alamıyor, boğuluyordu bu aşk ritüelinden.

Günün sonunda adam en başından bugüne kadar olanları düşünüyor, ölüme saniyeler kala hayatının film şeridi gibi gözlerinin önünden geçişini izliyordu. Gecenin alacakaranlığı artık gündüzleri de hayatının içindeydi ve kendini karanlıkta kimsesiz kalmış bir çocuk gibi yalnız, korkak ve savunmasız hissediyordu. Mevsimlerden yazdı, fakat bu düşünceler onu otuz beş derece sıcakta bile tir tir titretiyordu. Birlikte yapılan planların, gidilen yolların, görülen yerlerin, yan yana uyunan uykuların ve teni teninde sıcakık geçen gecelerin birer anı olarak kalacağını anlıyordu. Adam ağır aksak adımlarla ayrılığa doğru yürüyordu kadının peşinden. Hafif bir esinti başladı iskelede. Kadının uzun saçları birbirine karıştı rüzgarla. Saçlarını hafifçe arkaya doğru taradı zarif elleriyle, zarif bir şekilde. Kahvesinden bir yudum aldı. Acaba diye düşünürken bir anda yine o soruyu sordu kadın kendine: Neden birlikteyiz hala? Neden yüz yüze geldim ki onunla? Keşke telefonda konuştuğumla kalsaydı. Hem böylece her şey daha kolay olurdu hem de karşımda zırl zırl ağlamaya başladığını görmezdim. Zaten benim aylardır döktüğüm yaşların yanında şu an onun ağlamasının ne faydası var ki? Onun yüzünden gözümde yaş kalmadı diye düşündü kadın. Sonra karşısında göz yaşlarıyla öylece duran adam için ne kadar zayıf görünüyor diye geçirdi içinden. Suratını ekşitti. Kahvesi soğumaya başlamıştı. Adamla konuşmaktan kahve içmeyi de unutmuştu. Adam sırf zarar ziyanı. Kadın soğuk kahvesinden bir yudum aldı.

Susmalar devam ettikçe adam daha da yorgun hissediyordu. Bir ağrı yavaş yavaş adamın bütün vücuduna yayılmaya, tatlı bir uyuşukluk da o ağrıya eşlik etmeye başladı. Huzurlu bir ölüme yaklaşır gibiydi bu. Karşı koyamıyosun, teslim olunca da rahatlıyorsun diyerek şaşırdı adam. İzlediği filmlerde böyle oluyordu ölümler. Olmalıydı da. Bunu hak edecek kadar zekatını vermişlerdi bu aşkın, hayatın. İyi ve güzel bir ölümden başka ne isteyebilir ki insan? Sonuçta ölüm kapıyı çalan bir misafirdi ve ev sahibinin onu iyi ağırlayıp memnun etmekten başka çaresi yoktu. Git desen gitmez, kal desen kalmaz. Ama yine de iyi davranmak gerekirdi ona. Ayrılıklar da böyle değil miydi zaten? O, kapıyı çoktan çalmışken açmamak, git demek hiç de misafirperver bir tutum olmazdı. Vedalaşmanın verdiği ani duygusal çöküşle daha çok yaş süzölmeye başladı gözlerinden.

Ne kadar da zayıf görünüyorum şu an diye de kızdı kendine. Gerçekten de öyleydi. Keşke hiç yüzyüze gelmeseydik, o da bunu isterdi, eminim dedi kendine. Derince bir iç çekti adam. Kahvesinden bir yudum aldı.

Kadının susmaları her geçen dakika daha da büyüyordu. Avazı çıktığı kadar susuyordu kadın. Sustukça düşünüyor, düşündükçe öfkeleniyordu adama. Psikoloğunun söyledikleri geldi aklına. Onun da terapi alması şart! demişti psikolog hanım. Adama bunu söyleyli çok olmuştu ve hiçbir aksiyon almamıştı. Derdi neydi bunun be? İlişki yaşadıkları süre boyunca yaptıkları yetmezmiş gibi bir de ilişki bittikten sonra kendini kötü hissedecekti bu herif yüzünden! Canını sıkıyor, enerjisini tüketiyordu. Onun yüzünden haftalardır yoga bile yapamamıştı. Üzerinden tır geçmiş gibi hissediyordu her günün sonunda. Beni çok yoruyorsun adam! diye geçirdi içinden. Bunu sana söyledim; yorulдум, biraz zaman verelim, dinleneyim, dinlenelim dedim. Kendimizle vakit geçirmenin ne zararı olabilirdi ki? Giden yok, ayrılan yok, sevmeyen zaten yok diye kızdı adama kadın. Bu kadar karamsar, kötümser değildin, ne oldu sana diye sızlandı içinden ve sessizce kadın. Suskunluklar içerisinde tüm bunları bir anda düşündü kadın. Kahvesinden bir yudum aldı.

Adam bunların hepsini biliyor, sadece kabul etmiyordu. Çünkü verebileceği bir cevabı yoktu. Haklı da sayılırdı aslında kadın. Sahi en son neyi sorun etmedim ben? diye sordu kendine. Her defasında içinde büyüttüğü kaybetme korkusu yüzünden kadına verdiği zararın haddi hesabı yoktu. Sahi en son ne zaman doya doya sevişmişlerdi? Eminim ki o da hatırlamıyordur diye devam etti düşünmeye. Doğruydur bu, ikisi de hatırlamıyordu. Aslında bunun çok da önemi yoktu. Çok daha büyük problemlerimiz var demişti kadın adamın suratına suratına bir keresinde, e haklıydı. Adam kahvesinden bir yudum aldı.

Yüzünü denize döndü kadın. Tuzlu su kokusu ona hep iyi gelirdi. Kendisine merhem olan bir şeyler olduğunu düşünürdü hep deniz kokusunda. Hayatının belli dönemlerinde hep denizi olan memleketlerde yaşamış, bu kokuyu hafızasına kazımişti. Bir ara İç Anadolu'nun kırsalında zaman geçirse de soluğu hep deniz kıyısında alırdı.

Son durağı İstanbul'du ve artık buradan hiçbir yere kıpırdamak istemiyordu. Ta ki adam onu sevene kadar... O, bütün planlarını değiştirmişti kadının. Kadın çalıştığı şirketten istifa etmişti. İstanbul zor bir şehirdi, pahalıydı. Biriktirdiği parayla en fazla üç ay kalabilmişti İstanbul'da. İş de bulamıyordu öyle hemen. Adam sessizliği fırsat bilip hayatı düşünmeye başladı. Hayatın ona verdiklerini, aldıklarını, çocukluğunu, ilk gençliğini ve yetişkinliğini. İşe başlayana kadar bozkırdan dışarı çıkmamış, neredeyse başka bir şehir de görmemişti. Üniversitedeki bir kaç kulüp gezisini saymazsak. Onun için dünya yaşadığı şehirden ibaretti. Bir de televizyonda gördüklerinden. Üniversiteyi bitirip bir şirkette işe girmiş ve İstanbul'a yerleşmek zorunda kalmıştı. Bu durum hem kendisi hem de ailesi için oldukça güç ve özlem vericiydi. Her istediğinde oğlunu kolay kolay göremeyecek bir anne, o anneye duyduğu bağ ve minnet duygusuyla tüm korkularını hasır altı edip yeni işinde başarılı olmak isteyen bir evlat ve kimi ne zaman ne ile karşılaştıracığı belli olmayan bir hayat vardı ortada. Kadınla da aynı şirkette tanışmıştı. Aylarca uzaktan uzağa sevdi durdu onu. Sessizce. Çok da masum sevdi. Onunla ilk kez burada kahve içmişlerdi. Adam kahvesinden bir yudum aldı.

Adamın baktığı yere doğru çevirdi başını kadın. İrili ufaklı balıkçı tekneleri geçiyordu önlerinden. Onunla ilk kez tam da bu masada oturmuşlardı. Kahvesinin yanındaki çikolatayı bir martı kapıp götürmüştü de gülmekten ikisinin de karnına ağrı girmiş, çeneleri yorulmuştu. Zaten tatlıyla arası yoktu kadının, çok da dert etmemişti. Bugün de dokunmadı çikolatasına. Keşke yine bir martı gelse dedi içinden. Bizim tadımız tuzumuz kalmadı bari o nasiplensin. Bir vapur yanaştı iskeleye o sırada. Kadın bu düşüncelerde yüzüyorken, biraz sonra o da yeniden açıldı denize. Çok durmadı. Vapuru kaçırın bir kadına ilişti kadının gözü. Bazı şeyleri zamanında yapmak gerek diye düşündü. Kaçırmamalı insan... Kaçırdığı her şeyin telafisi var mıdır insan için? Yoktur elbet. Zaman dediğin dolaşmış ve geri sarılması imkansız bir kaset gibi. Sonra bir şarkı yanaştı iskeleye, Behramoğlu'nun şiiri geldi aklına:

- Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim,
- Yüreğimde bir çocuk, cebimde bir revolver.
- Bu aşk burada biter, iyi günler sevgilim,
- Ve ben çekip giderim, bir nehir akıp gider.

Kadın kahvesinden bir yudum aldı.

Yüzünü kadına çevirdi birden adam. Kaç dakika daha fazladan görürsem o yüzü, kardır diye düşündü. Yüzünü bir daha hiç göremeyecekmiş hissiyle doya doya bakmak istiyordu ona. Bazı şeyleri son bir kez yapabilmek için tek bir hakkın oluyordu hayatta. Adam bu hakkını Ortaköy iskelesinde kullanıyordu. Onunla son kez uyuyabilseydi, doya doya öpebilseydi onu ve kokusunu çekebilseydi ciğerlerinin en derinine kadar... Ah... iç geçirdi. Bir şarkı söylemeye başladı içinden:

- Gel yine gel, bir sabah yeniden
- Yüreğimde ağlayan şarkıları hiç söylemeden

Adam kahvesinden bir yudum almadı.

Kadın ayağa kalktı.

Kadın gitti.

Kim Bilir?

Kalbinde bin parçaya bölünmüşlüğü'nün acısı ve yüküyle kalktı gitti kadın... Saatlerce süren suskunluk ve karşılıklı bakışmalar kim bilir hangi hayal kırıklıklarını hapsedmişti o sessizlik anlarına? Kim bilir ne ağır cümleler, pişmanlıklar vardı bu derin suskunluklarda. Adam kalktı yerinden usulca. Üşümüştü. Kadın ne yapıyordu şu an? Eve mi gidiyordu? Gidiyorsa yolu çok uzundu. Metrobüsle çok uzun sürerdi. Zaten toplu taşımayı da çok sevmezdi. Acaba taksi bulabilmiş miydi? Gerçi araba almak istiyordu. Şu elektrikli yeni modeller var ya küçücük. İşte onlardan. Belki de almıştır istediği arabayı. Kim bilir? Adam sigara yaktı yürürken. Sigara sağlığa zararlıydı. Yürürken daha da zararlıydı. Ama olsun, iyi geliyordu ona şu an. İskeledeki kahvecide üşümüştü de çaktırmamıştı kadına. Belki sigara biraz içini ısıtırdı. Sokaklar kalabalıktı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı. Evi Cihangir'deydi adamın. Konum olarak yakın bir yer seçtiği için kendine torpil geçmişti bu buluşmada. Hiç centilmence değildi yaptığı şey ama bilerek de yapmamıştı, farkında değildi. Hem öyle tek kelime bile etmeden saatlerce susup sonra bir anda kalkıp giden de kadındı zaten. Kadın gidiyorum dese gitme, kal derdi elbet, onu seviyordu hala. Kadın gitmişti zaten. Ardından bakıp kalan adamdı. Kaba biri değildi adam. En azından kadına karşı değildi. Kadına da değer veriyor ve kibar davranıyordu. Üstelik bunu yapmacık bir tavırla da yapmıyordu. Kadının onda sevmediği bazı öküzlükleri saymazsak tabi. Tünele doğru yürüdü önce. Oradan Taksim'e çıktı. Yarın yine buralara gelme ihtimali vardı. Yorgundu. Meydanda bir ıslak hamburger yemek istedi önce, fakat hiç enerjisi kalmamıştı. ıslak hamburger yemekten vazgeçti. Rotasını yeniden Cihangir'e çevirdi. Bir an önce eve varıp uyumak istiyordu. Eve doğru yürürken sağlı sollu mekanların olduğu hareketli bir sokaktan geçti. İnsanlar hafta sonunu değerlendiriyordu. Bütün bir hafta eşek gibi çalışıyordu insanlar. Eğlenmeyi hak ediyorlardı.

İnsanlar yani diğer insanlar sosyalleşirken, sarhoş olurken o neden eve gidiyordu? Neden hala eve gidip çalışma telaşındaydı? Kimin için çalışıyordu sahiden? Kimin için harcıyordu ömrünün asla geri getiremeyeceği zamanlarını?

Binlerce kilometre uzaktan kurulan kölelik sistemini düşündü. Sömürülen emeğini, çalınan hayallerini. Sonra vazgeçti düşünmekten. Sadece yürüdü. Eve vardığında kedisi Sezar kapıda karşıladı adamı mivaylar eşliğinde, diğer kedisi Balım'sa kanepenin üzerinde uyuyordu. Kapının sesini bile duymamıştı. Pencereyi açtı. Ev havasızdı, sigara kokuyordu. Tek viski koydu kadehe. Buz kullanmıyordu viskide. Bir sigara yaktı evdeki kokuya inat. Ne zaman bırakacaktı bu mereti? Bilmiyordu. Belki de bırakmak istemiyordu. Kim bilir? Sonra bu soruyu kendine kaç kere sorduğuna dair bir soru sordu kendine. Üşendi kendine cevap vermeye, sustu. Tıpkı kadın gibi sustu. Bir anda ve sessizce. Kadının susmalarına yaraşır biçimde sustu. Çünkü kadın çok güzel susardı. Sezar önce yanına geldi, adamın bacağına sürtündü, gitti sonra. Şu sıralar onları çok ihmal etmişti. Biliyordu. Aşılarını bile yaptıramamıştı fırsat bulup. Hüzünlendi. Adamın hayatının bir bölümü onların bütün ömrüydü. Masum, minik ve savunmasızlardı. Acaba kaç kedi şu an İstanbul sokaklarında evsiz, aç ve susuz bir gece geçiriyor diye düşündü.

Erken uyanamadı sabah, yatakta dönüp durmuştu bütün gece. Sabaha karşı ancak uyumuştı. Sonra da erken uyanmak imkansızdı zaten. Öyle ki alarmı bile duymamıştı. Pencereden keskin bir güneş ışığı vuruyordu yüzüne. Cayır cayır yüzünü yakmıştı güneş. Sırtı, boynu terden sıırıslıklamdı. Buz gibi suyun altında duş aldı. İçinde garip bir his vardı. Duştan çıkınca bir kahve yaptı adam ve sigarasını yaktı pencereyi açıp. Zaten şu sıralar sadece kahveyle besleniyordu. Kilo vermeye başlamıştı bir süredir. Göğsüne bir şey oturmuş gibiydi. Kalp ağrısı diyordu buna romantikler. Onunla geçirdiği zamanı düşündü adam. Derin bir nefes aldı sigarasından. Bir müzik açtı telefonundan. Her şeyi seven sen, sevemedin mi beni diye soruyordu şarkıyı söyleyen kadın. Sonra da ekliyordu ardından; belki de biz sevmemeliyiz diye. Öyle miydi gerçekten? Sevmekle hata mı yapmışlardı? Oysa daha önceleri de bir kaç kere ayrılık konuşması geçmişti aralarında ve bu konuşmaların hepsinde "iyi ki"li cümleler kurmuşlardı hep. Bir düşünce, bir his ya da hayatın ta kendisi, keskin değişkenlere bu kadar rahat mı sahip oluyordu? Sigarası bitince üzerini giyindi adam. Bornozunu banyo kapısının arkasına astı.

Akşama kadar kanepede sigara içti adam. Düşündü uzun uzun. Kor düşmüştü kalbine ve canı yanıyordu. Yanığın izleri öyle kolay kolay geçmez diye geçirdi içinden. Kadın gitmişti. Biraz daha öncesini düşünmeye başladı adam. O son buluşmayı ayarladığı telefon konuşmasını. Adam buluşup yüz yüze gelmek, öyle anlatmak istiyordu içindekileri, çünkü onun için bir umut vardı hala. Umudunun için boştu, ama umut umuttu... Adam yüz yüze konuşmak istiyordu evet fakat kadın buna izin vermedi başta. İçindekileri açık açık söyledi adama. Ardı ardına anlattı. Kendinden emin ve sakin konuşuyordu kadın. Sesinin desibelindeki değişiklikler öfkeden değildi. Biraz kızgınlık, biraz kırgınlık, bolca da hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Adam bunu anlayabilecek kadar iyi tanıyordu kadını ve bunu anlıyor olmasının gerçekliği bir tokat gibi çarpıyordu yüzüne. Psikoloğuna anlatacağı bir sürü şeyi birikmişti adamın ve hepsini bir seansa sığdıramayacaktı. Acaba haftada ikiye mi çıkarsak seansları diye düşündü. Bir sigara daha yaktı adam. Kadınla birlikte dinledikleri şarkılar ardı ardına çalıyordu. Anlaşılan müzik uygulamasının algoritması da adam acı çeksin istiyordu. Acı çekecekti tabi. Bu ayrılığın tabiatında vardı. Kadın da telefonda böyle demişti zaten.

-Dik dur. Acını tertemiz yaşa. Gözyaşlarını da bırak dökülsün. Bu da aşk gibi, mutluluk gibi bir duygu. Acı da bir duygu. Bunu yaşamamız gerekiyor ve yaşayacağız.

Adam yaz günü yine bir anda üşümeye başladı. Öksürüyordu da. Boğazı düğümlendi yine. Ağlamaya başladı. Oysa yaşanacak çok şey vardı. İki için yaptığı planlar vardı. Kadına anlatmaya fırsat bulamamıştı. Planları, hayalleri hep kadınlaydı. Doğum gününde evlenme teklif etmeyi bile düşünmüştü. Yüzük seçerken rahat edecekti çünkü kadının yüzük parmağı adamın serçe parmağıyla aynı ölçüdeydi. Boğazımdaki düğüm ne zaman çözülür acaba diye düşündü adam. Kim bilir?

Adam bilmiyordu. Sisten göz gözü görmez bir yolda araba kullanmak gibiydi şu yaşadığı. Bir bilinmeze doğru önünü göremeden gidiyordu işte. Peki şirkette onu gördüğünde ne olacaktı? Nasıl hissedecektilerdi? Adam kendine bir kahve yapmak için yerinden kalktı. Sahi onu gördüğünde ne olacaktı? Kim bilir?

Hayat

Kadın ilk denemesinde boş bir taksi bulmuştu kendine. Şaşılabacak şeydi bu. İstanbul gibi bir yerde Arap turist değilseniz kolay kolay taksi bulma şansınız bir spermin yumurtaya ulaşma çabasıyla aynı sayılırdı. Şansı olan Arap sperm yumurtaya ulaşır ve taksiyi bulur. Bu böyledir. Hayattaki tüm şansımı şu an kullanmış olabilirim diye düşündü kadın. Sonra; keşke ilişkide de bu kadar şanslı olsaydım diye geçirdi içinden. Gün geçtikçe daha da zorlaşmaya başlamıştı her şey. Taksinin camına yasladı başını, düşüncelere daldı. Gençliğini düşündü önce, sonra çocukluğuna indi. Hayat ona her yaşında, her döneminde onu üzecek bir sebep bulmuştu muhakkak ve bir şekilde kalbini kırmayı başarmıştı. Çünkü hayat acımasızdı. Yarım bırakmıştı. Ailesinden, hatta bazen kendinden bile uzaklaşmıştı. Gerçek bir sevginin var olduğundan haberi yoktu. Sahi gerçek sevgi var mıydı? Yoktu. Çünkü yaşadığı şeylerin sahteliğini gördü her defasında. Her defasında yeniden kırıldı, kırıldıkça daha çok çabaladı kırılan kalbini tamir edebilmek için. Kırık parçalar yerine oturmuyordu, o da görüyordu bunu. Ama hep bir umut besliyordu işte. Bir umut... Sonuçta umut umuttu. Bu şehir çürütmüştü umutlarını. Kadın üniversiteyi Karadeniz'de okumuştı. Zaten denizi çok seviyordu kadın. İlk aşkını da orada tanımıştı. Kendi sınıfından yakışıklı bir çocuktı. Kadın çok sevmişti çocuğu ve gördüğü bütün kadın, sevgili, ebeveyn davranışlarını giymişti üzerine. Sevdigi çocuğun her şeyi olmaya çalışıyordu. Kadın bütün hayatını çocuğun üzerine kurmuştu. Tıpkı İsa'nın kilisesini Petrus'un üzerine kurması gibi...

Kadının aşkı uzun sürdü. İlk aşktı. İlklerdi. İliklerine kadar aşktı. Üzüntüleri, kalp kırıklıkları, inişleri, çıkışları da burada tatmıştı ilk defa. Hayal kırıklıkları hayat kırıklıklarına doğru biçim değiştiriyordu ve o bunun farkında bile değildi. Daha yirmi iki - yirmi üç yaşındayken hiç de hak etmediği şeyler yaşamıştı. Fakat neticede seviyordu ve sevgi her şeyden üstündü. Bundan daha önemli ne olabilirdi ki? Gencecik yaşına rağmen işe girmiş, para kazanmaya bile başlamıştı. Bir yandan üniversiteyi okuyor diğer yandan çalışıyordu. Çocuk okulu bitiremedi. Bıraktı. İşi gücü yoktu. Kadının kazandığıyla ucu ucuna geçiniyorlardı. Ama olsun seviyordu kadın.

Ve bundan önemli bir şey yoktu. Sevgi her şeyden üstündü. Zaman geçtikçe çocuğun kadına sevgisi azaldı. Kadın mutsuz olmaya başladı. Genç kızlıktan kadınlığa adımlığını bu ilişkide yaşadı. Çocuk kadına öyle değersiz hissettiriyordu ki; kadının değimiyle sevgi yetmiyor, karın doyurmuyordu. Çocuğa da böyle söyledi. Ayrıldı çocuktan. Yılları böyle geçti kadının. Tek isteğı hayallerine kavuşmak, mutlu olmaktı bu hayatta. Her defasında yeniden, bir kez daha çabalayarak inandı karşısındakine, her defasında biraz daha nasır tutarak. Yıllar geçti aradan ve bugün hayatından çıkardığı adamı tanıdı iş yerinde. Önceleri adamın varlığı dikkatini bile çekmedi kadının. Yalan değildi. Adam farkettilirdi kendini. Bir şekilde dikkatini çekti. Aşk tohumlarını kadının kalbine serpti. Gerisi sevmekti. Yavaş yavaş sevdi kadın adamı. Önce güvendi, sonra teslim oldu adama. Bir bakışıyla binlerce şey söylerdi kadın. Adam bunu anlardı. Kadın bu durumu çok severdi. Sanki hayat çektiğı acıların mükafatını veriyormuş gibi hissettirdi kadına. Aradığı şey hep buydu. Prenses gibi hissettirecek bir adam, pamuk gibi sarılıp sarmalanacağı bir ilişki, mutlu bir yuva ve o yuvada küçücük yavruları. Kadın anne olmayı hep hayal etmişti. İyi bir anne, iyi bir anne olmak, iyi bir aile kurmak bu hayattaki en büyük hayalleriydi. Bu düşüncelerle vardı Kadıköy'deki evine. Üzerini çıkarıp yatağa uzandı. Arya mırıl mırıl geldi yanına. Çok severdi insan sahibiyile uyumayı. Kadın uykuya daldı. Arya da onunla beraber...

Derin Bir Ah

Sevinçler, mutluluklar, acılar, ayrılıklar her insanın hayatında olduğu gibi adamın da hayatında vardı. Babasız geçen bir çocukluğun yarım kalmışlığı; ilk gençliği ve hayatının geri kalanında varlığını hep hissettirmişti. Babasının ona sunmaktan imtina ettiği sevgiyi hayatına giren herkese verdi adam. Bir zaman gelecek, baba olacak fakat asla babası gibi olmayacaktı. Zaman onu erken yaşta olgunlaştırmıştı. Büyümeyi hiç istemiyordu oysa. Her şeye rağmen hiç istemiyordu. Yine de kendini zamanın kollarına teslim etmekten kaçınmadı. Büyüdü.

Çocukluğuna dair hatırladığı anılar azdı. Gecekondu mahallesinde beraber top oynadığı arkadaşları, babasının evi terk ettiği akşam evde olanlar, bir de bu olaydan sonra büyük anne ve büyük babasının evinde yaşadıkları sıralarda uyandığında yastığın altında onu bekleyen sıcak süt dolu biberon. Hayatındaki herkese değer verdi adam. Ailesi, arkadaşları, sevgilileri... Hepsi payına düşeni aldı adamdan. Hatta bazen paylarına düşenden de fazlasını. Tıpkı kadın gibi o da kalbindeki sevgiyi hiç sakınmadan bol keseden dağıttı. Bir yandan ruhunda yara açanı affetti, diğer yandan o yarayı bir şekilde sarmaya, kapatmaya çalıştı. Zamanla nasır tuttu o yaralar. Artık yara alsa da hissetmiyordu adam. Canı yanmıyor, üzölmüyordu.

Hayatın ona armağan ettiği nasırları sayarken gördü kadını. Tanıdı. Sevdi. Çok sevdi. Bu duyguyu ilk defa hissettiğini de o zaman anladı. Sevgiyi. Ve kendini sevdirdi kadına. Sonradan sevdi onu kadın. Bu yaşam kadar gerçektir. Zamansızca toprağa düşen bir tohumun hiç beklenmedik bir anda filizlenmesi gibi. Kadın sevimyi hak ediyordu. Öyle ki adam bazen kadının istediğinden daha çok sevmişti. Aktı gitti kadına doğru. Yolunu akışta bulmak isteyen bir su gibiydi. Durmak nedir bilmedi. Ve keşfetti adam. Kadını keşfetti. Her geçen gün daha da tanımaya başladı kadını. Öğrenmeye başladı zamanla. Ezberledi. Onu ezberledikçe de kendini unuttu.

Kadının ne zaman uyuyacağını biliyordu mesela adam. Saçlarını sevmeye başladığında, ninni dinleyen bir çocuk gibi usulca uykuya daldı kadın. Çekip giderdi bu dünyadan. Kadın, başını adamın sol koluna koyar öyle uyurdu. Adamın sol kolu hiç uyuşmadı. Kadının tabiriyle kokuş kokuş uyurlardı. İstanbul'un zehir kokan kokusuyla ciğerlerini doldurarak geçirdikleri günün gecesinde tenlerinin kokusunu kutsal bir kasede birbirlerine sunarak arınıyorlardı tüm pisliklerden. Bu yüzden o uykular mışıl mışıl değil, kokuş kokuştı. Uykuları düşündü adam. Kadından önce uyanıp hazırladığı kahvaltıları, kadın uyanmasın diye mama bekleyen kedileri usulca susturmaya çalışmalarını... Derin bir "ah" çekti adam.

Kadın

Kalbin mürekkebi yoktu elbet. Yazamazdı, çizemezdi yaşananları. O sadece hissedirdi. Fakat aklın mürekkebi vardı. Ve kadın her hissini, yaşadığı her anıyı kaydetmişti aklının köşesine. Uyandı kadın ve bir anda fırladı yataktan. İlk iş olarak gün ışığını geçirmeyen perdesini açtı. Hemen bir kahve demledi kendine ve hafif bir müzik açtı. Kahvesinden bir yudum aldı. Bir tütsü yaktı. Yoga matını serdi yerde. Ne zamandır vakit ayıramamıştı şu yoga işine. Kafası karman çorman geçip gidiyordu günler ve o kendisi için hiçbir şey yapmıyordu. Ayrıldıklarına göre artık kendine vakit ayırabilir, yoga yapabilir hatta hayallerini gerçekleştirmek için bu şehirden gidebilirdi bile. Oh be dedi. Derin bir nefes aldı matın üzerine oturup. “Yeni hayatım, hoş geldin” dedi gülümseyerek. Gülümseyebildiğini görünce mutlu oldu. Bütün gece ağlamıştı. Eli yüzü şiştiği için de iş yerine hastayım yalanını söylemişti. Sık sık bağırsaklarını bozduğunu düşününce bu bahaneye daha sonradan ihtiyacı olabileceği geldi aklına. Tüh dedi söylediği yalana pişman olup. Aman diye geçiştirdi sonra bu düşünceyi. Zaten doktora gitmiş, bir sorun çıkmamıştı. Psikolojik olabilir demişti doktoru. İlişki bittiğine göre bağırsak problemleri de mide bulantıları da son bulmuştu. “Hoş geldin yeni hayatım” dedi içinden tekrar. Meditasyon yaptı. Evde kahvaltı edemiyordu ne zamandır. Hafif bir kahvaltı hazırladı kendine. Sonra dışarı çıktı. Biraz alışveriş yaptı. Yoruldu, kahve içmeye oturdu bir yere. Uzun, derin kaliteli nefesler aldı bütün gün. Annesiyle görüntülü konuştu. Ne zamandır o kadını da doğru düzgün aradığı yoktu. Annesi de kedi besliyordu. Kedisi evden kaçıp arabanın altında kalmıştı. Oldukça üzgündü annesi. Kadını da bir anda hüznün kapladı. Belli etmemeye çalıştı. Annesini teselli etti. Şu sıralar olabildiğince iletişimde kalmaları iyi olacaktı.

Akşam olduğunda ne yiyeceğini düşünmeye başladı. Dün tavuklu salata yemişti. Bir keresinde adama da yapmıştı da adam neredeyse parmaklarını yiyecekti. Bunu hatırlayınca vazgeçti tavuklu salatadan. Çorbasını çok sevdiği bir yer vardı. Kavanozla getiriyorlardı çorbayı. Oradan çorba söyledi. Hem yanında salatası da vardı

Telefonu çaldı siparişi verir vermez. Ekranına baktı. Arayan adamdı. Açmadı. Bir kere daha çaldı telefon. Yine adam arıyordu. Yine açmadı. Sonra bir mesaj geldi adamdan:

-Son bir kez sesini duyabilir miyim?

Kadın telefonu uçak moduna aldı. Çorbası geldi. Çorbasını içti. Bir ara içi sıkılır gibi oldu. Komşusunun kapısını çaldı. Kızı çok seviyordu. İyi anlaşıyorlardı. O eve taşındığından beri tek arkadaşı da karşı komşusuydu. saatlerce sohbet ettiler, bir şeyler içtiler. Bir ses yarışmasının finali vardı. Onu izlediler kahkahalarla. Komşusunun telefonundan dans ettikleri komik videolar çektiler. Kendi telefonunu evde bırakmıştı kadın. Saat geç olunca kendi evine geçti. Son zamanlarda geçirdiği en keyifli bir kaç saattti. Telefonu uçak modundan çıkardı. Adam uzunlu, kısalı bir sürü mesaj atmıştı. Arada ses kayıtları da vardı. Tekrar uçak moduna aldı telefonu. Uyumak için odasına geçti.

Bütün gece döndü durdu. İyi uyuyamadı. Aslında yatağını yeni almıştı, ergonomik bir şeydi. Yine de uyuyamadı. Arya bütün gece miyavlaya miyavlaya yanına gelip onu uyandırmıştı. En sonunda yataktan atıp odanın da kapısını kapatmıştı. Yarım yamalak bir uykuyla sabahı etti. Fakat saat erkendi. Neyse artık sonra yine uyurum diyerek kalktı yataktan. Bir çay koydu. Çay demlenene kadar Arya'nın kumunu değiştirdi. Ondan uyutmamış olabilirdi kedi, kumu pislenince huzursuzlanırdı hep. Güzel bir kahvaltı hazırladı salondaki masanın üzerine. Televizyonu açtı. Ne zamandır televizyon izlemiyorum acaba diye düşündü. Bir süredir sadece dijital platformlardaki bazı dizileri takip ediyordu. Erken uyandığı için o saatte sadece sabah haberleri vardı. Olsun dedi, değişiklik olur. Çay demini almıştı. Mutfağa gitti. Çayı bardağa koyarken yeni aldığı kupalardan birini koydu tezgahın üzerine. Aslında takımdı bu kupalar. Bir tane de adama almıştı aynısının grisinden. Adam aklına gelince canı sıkıldı. Savdı hemen bu düşüncelyi.

Başka bir kupa aldı. Çayın bütün tanecikleri kupaya dökölüyordu. Adam çaydanlığın içine süzgeç alacaktı. Bu kez de o geldi aklına. Her seferinde unutmuştu adam süzgeci. Bu düşünceyi de savdı zihninden. Salona geçti. Masanın üzerinde, bir önceki tartışmalarının ardından adamın düşüncelerini yazdığı bir defter duruyordu. Sen de yaz içinden geçenleri diye kadına vermişti bu defteri. Kadın yavaş yavaş yazarım diye düşünüp masanın üzerine koymuştu. Televizyonun sesini açtı. Boğaz Köprüsü'nde intihar başlıklı bir haber vardı kanalda. Güne böyle karamsar şeylerle başlamak istemiyordu. Kanalı değiştirmek için kumandayı eline alırken gözü ekranın sol üst köşesindeki adamın fotoğrafına ilişti.

Adam gitti.

Giderken

Böyle olacağımı hiç tahmin etmemiştim dedi kadın. Tam iki hafta geçmişti üzerinden. Adam gideli tam tamına iki hafta olmuştu. Kumanda elinde masanın başında kalalı iki hafta... Psikoloğuyula uzun zamandır görüşüyordu. Sahi bu kaçınıcı seanstı? Saymamıştı kadın. Zaten zaman kavramı da kalmamıştı. İlaçlarla bile zor uyuyordu. Ayrılmışlardı. Bitmişti evet. Fakat sadece ilişkileri bitmişti. Adamın gidişinin ağırlığının altında her gün daha çok eziliyordu. Seansın sonunda psikoloğu haftaya hangi gün görüşelim diye sorduğunda alışkanlıkla takvimini açtı. Şu sıralar hiçbir şey yapmıyordu zaten ama yine de açtı. Plansız yaşamayı sevmezdi kadın. Her şeyi de takvimine not ederdi. Takvime baktığında bugünün 10 Haziran olduğunu gördü kadın. Ben size haber veririm diyerek çıktı oradan. Nefes alamıyordu. Hemen bir taksiye binip eve gitmek istedi. Yine çok kolay buldu taksiyi. Mide bulantısı tekrar başladı. Başı da dönüyordu. Apartmanın önüne gelmeden parasını verdi taksicinin. Para üstünü beklemedi. Son gücüyle binanın kapısını ancak açabilecekti. Kalan iki katı hangi enerjiyle çıkacağını düşünmeye başladı bir an. Kapının önüne geldiğinde bir kutu buldu eşiğin üzerinde. Kutunun üstünde adını görünce anlam veremedi. Hemen eve girip sakinleşmek istiyordu. Kutuya baktı uzunca. İş yerinden değildi. Belliydi. Komşusu kız mı göndermişti acaba? O da olamazdı, akşam zaten birlikte konsere gideceklerdi. Kadının kafası dağılsın diye konser bileti almıştı. Yine de kızı aradı. Kız apar topar şehir dışına çıkmış, kadına haber verecek fırsat bulamamıştı. Babası kalp krizi geçirdiği için acil olarak ayrılmıştı İstanbul'dan. Geçmiş olsun dedi kızı. Kapatı. Hızlı hızlı açtı kapıyı. Zaten bir kere kilitlerdi de adam kızardı ona.

Kutuyu salondaki masanın üzerine koydu. Çok güzel süslenmiş bir kutuydu. Süslerini yavaş ve temkinli bir şekilde. Kutu açılınca yanağına bir damla yaş düştü kadının. Sonra bir tane daha. Sonra diğer yanağından kutunun içine hızlı hızlı aktı damlalar.

Kadın fotoğraf çektirmeyi hiç sevmezdi. İleride bol bol eker buzdolabımıza asarız derdi hep. Adamla birlikte fotoğrafları da bu yüzden çok azdı. Bu fotoğraflardan küçük küçük çerçevelenmiş dört beş tanesi çıktı kutudan önce. Bir defter, bir kalem ve bir kitap. Kadın ağlama krizine girmişti. Defteri açtı. Adamın kendi el yazısıyla yazdığı satırları okumaya başladı.

Sevgilim,
Biliyor musun? Hayat insana dair senaryolarını acılar ve ayrılıklar üzerine kuruyor her zaman. Bunu ben daha üç yaşımdayken babamın evi terk ettiğı gün anladım. Üç yaşımdaydım ve anladım. Hayat öyle erken büyüttü beni. Ve yine o gün söz verdim kendime; insanlara kendini değersiz hissettirmeyeceğıme ve babam gibi bir adam olmayacağıma dair. Bu yüzden yaşadığım zaman boyunca hep başkalarını mutlu etmekten, onların mutluluğıyla mutlu olmaktan yana kullandım hakkımı.

Sevgilim,
İnsan çok kez sevebiliyor fakat aşk öyle kolay almıyor insanın kapısını. Ben sana aşık oldum. Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum. İlk konuştuğumuz, ilk kahve içtiğimiz günü. Gerçi hatırlıyorum demek haksızlık olur. Hiç unutmadım ki... Kışın ortasında içimi sıcacık yapan bir çift gözün yaşattığı hatıralar unutulur mu hiç? Birlikte yediğimiz yemekler, uzun uzun ettiğimiz sohbetler, bunu da yapalım diye yapılacaklar listesine yazdığımız planlar, tatiller, yolculuklar. Kısacık zamana sığdırdığımız bir sürü şey. Sonra zorluklar, yorgunluklar, kalp kırıklıkları ve bizi birbirimizden uzağı iten görünmez bir çift el. Belki de bizim ellerimizdi bu eller.

Sevgilim,

Hatırlıyor musun? Dik dur, acını tertemiz yaşa demiştin. Ben dik durmaya çalıştıkça kocaman bir yükü beni kamburlaştırdı hayat. Acımı tertemiz yaşadım. Ne gariptir ki gün geçtikçe azalacağına daha da arttı acılarım. Ben bu acıları çekemez oldum sevgilim. Acıların dindiği hatta belki de hiç olmadığı bir diyara gidiyorum. Gittiğim yer cennet ise kokusu senin kokun, cehennem ise sıcaklığı senin tenindir. Biliyorum. Ben bir gün yine geleceğim sana; belki bir denizin genzini yakan tuzlu kokusunda belki bir kedinin mırıltısında.

Seni seviyorum.

Adam

Ayrılığın üzerinden kaç ay geçmişti, bilmiyordu. Günleri rutine binmiş, sabah dokuzda uyanıp, bir tane tost bir tane haşlanmış yumurtaıyla yaptığı kahvaltıyla akşam beşe kadar bilgisayarın başında, evden hiç çıkmadan yaşamaya çalışıyordu adam. Öyle ki çoğu zaman evin perdelerini bile açmaya üşeniyor, bazı zamanlarda tuvalete gitmemek için su bile içmiyordu. Üşengeçliğini bırakması zaman alacaktı, lakin harekete geçmesi lazımdı. Çok fazla şeyden vazgeçmişti. Şehrini, ismini, her şeyini değiştirmişti. Tabi imajını da. Denizi olan şehrin derin sularına bırakmıştı geçmişini. Yeniden doğacağı, emekleyeceği, koşacağı, konuşacağı ve öğreneceği bir hayata doğmuştu ya da doğacaktı. Gününü nasıl geçirdiğine bakılırsa henüz bir cenin sayılırdı. Bir an önce doğması şarttı. Yaşamı ve yaşamayı yeniden keşfetmeye çalışıyordu uzaktan bakarak. Aylar boyunca neredeyse hiç dışarı adım atmadı. Gecesi, gündüzü, yazı, kışı bilgisayar başında geçirdi. Eski benliğinden kalan tek şey olan biriktirdiği parasıydı. Bu parayı da idareli harcamaya çalışıyordu. Yine de hazıra dağ dayanmazdı, biliyordu. Bu yüzden biraz freelance işler kovalamaya başladı. Boşa koyuyor dolmuyor, doluya koyuyor almıyordu. Günübirlik kazandığı paralarla günü birlik yaşıyordu. Daha çok iş yapması gerekiyordu.

Ruhu sıkışmaya başladıkça da meditasyona bıraktı kendini. Yeni öğretiler, yeni yollar öğrenmeye başladı. Kısa süreli de olsa yaşadığı hayattan, bulunduğu ortamdan uzaklaşıyordu bu sayede. Bloglara, forumlara vb topluluklara katılıyordu platformlarda. Online eğitimler alıyordu. İnsanları da buralardan tanıyordu. Yeni arkadaşlar edindi kendine online platformlarda. Tüm bu sürecin onda yarattığı sosyofobi yüzünden sadece online iletişimlerde bulunuyordu zaten. Bunu yenmesi gerektiğini biliyordu adam, bunun için de tek çıkar yol psikolojik destek almaktı. Bir psikologla seansa başladı. Tabi yine online olarak...

Hayatında ilk kez psikolojik destek alacaktı adam. Nasıl olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Seansı alacağı kişiye her şeyi şeffaf bir şekilde anlatacağına dair kendine söz vermişti. Hatta bunun için kendine bir sinopsis bile hazırlamıştı. Bu sinopsise göre tasarladığı minütajla giderse ilk seansta her şeyi anlatacak ve buna göre de psikoloğun tavsiyelerini dinleyebilecekti. Psikolog hanımefendi ilk seansın biraz tanışma gibi olacağını söylemişti. Bu hevesini biraz kırmıştı adamın. Acaba vazgeçsem mi diye düşündü. Hem bir kadın psikolog onun için doğru bir seçim olabilir miydi? Onu, hissettiklerini tam anlamıyla anlayabilir ve objektif bir şekilde değerlendirebilir miydi? Adam hemen çözüme ulaşmak istiyordu. Ama neticede danışan kendisiydi ve danışman ne derse o olacaktı. Bu, adamın yeni hayatı için önemli bir başlangıçtı. Hemen koşabilmeyi ummuyordu elbette.

Önce yürümesi hatta belki emeklemesi gerekecekti. Sonradan hızlandıracaktı adımlarını. İlk seans gününü hemen kararlaştırdılar. Adam heyecanlıydı. Beyaz bir gömlek ütüledi. Bir pantolon giydi. Psikoloğun karşısında kötü görünmek istemiyordu. Saçlarına biraz şekil verdi. Doldurma parfüm şişesinin dibinde kalan son birkaç damlayı sıktı, sanki koku bilgisayardan karşısındaki kişiye ulaşabilecekmiş gibi. Bilgisayarın kapağını kaldırdı, açma/kapama tuşuna bastı. Psikoloğun mail olarak gönderdiği linke tıkladı. Planladığı gibi sinopsise göre anlatmak istediği her şeyi anlatmıştı ilk seansta. Buna kendisi de şaşırdı. Fakat psikologu çok fazla cümle kurmadı seans içerisinde. Bir kaç kez size ne hissettirdi, ne düşündürdü gibi sorular sordu. Tavsiye vermedi, şunu şöyle yapın veya yapmayın demedi. Çoğunlukla not aldı. Adam şaşırmıştı bu duruma. Demek ki böyle oluyormuş, diye düşündü. Hatta adam bir ara onu yormamak için elindeki sinopsisin bir kopyasını vermeyi bile teklif etti ne olur ne olmaz diye. Teşekkür etti psikologu. Buna gerek yoktu.

Bu hafta biraz kadınla yaşadıklarınız ve yaşayamadıklarınız üzerine düşünmenizi istiyorum dedi psikolog seansın sonunan doğru. Sizin için ne ifade ediyordu? İstanbul'u bırakıp Ankara'ya gelmenizin ne kadar faydası oldu? Ve ne etkisi oldu bunu düşünün. Ondan kaçabildiniz mi yoksa kalbinizde ya da zihninizde onu da Ankara'ya getirdiniz mi? Bir an durup düşündü adam. Aylardır hiç düşünmemişti bunu. Aslında cevap belliydi, o yüzden buradaydı adam. Teşekkür etti ve kapattı bilgisiyarı. Seans bitmişti. Onun için çok güzel başlayan ve bitene kadar da çok rahat ve konforlu hissettiği seans, son dakikalara doğru psikoloğun sorularıyla onu biraz germişti. Belki de halının altına itilen tozlar, onun düşündüğünden çok daha fazla tıkıyordu boğazını. Silkelenmesi gerekiyor olabilirdi. Diğer yandan, bazı zamanlarda kendini ruhsuz biri gibi hissediyordu adam. Sanki ruhu onun, o da ruhunun varlığını unutmuş gibiydi.

Psikoloğun dediğini yaptı, hafta boyunca düşündü adam. Uzun uzun düşündü. Bir yandan da meditasyon teknikleri araştırmaya başladı. Zihnini bırakıp benliğini bulmaya çalışıyordu. Sabah uyanır uyanmaz kahve sigara yapmayı bırakmıştı. Sigarayı yine içiyordu ama en azından alışkanlıklarını değiştirmeye başlamıştı. Meditasyon bu aşamada iyi geliyordu ona. İkinci seansta psikoloğa ben başardım diye anlatacağı şeyler olsun istiyordu. Bunun altında takdir edilmek arzusu yatıyordu. Fakat ikinci seansta gerçeklerin daha sert bir şekilde yüzüne çarpacağını bilmiyordu. Kadının bir gün gideceğinin daha ilişkinin en başında belli olduğunu görmüş fakat kabul etmek istememişti. Kaygılı bağlanma yaşamıştı ve onu kaybetmemek için kendince elinden gelen her şeyi yapmıştı. Hatta belki de elinden gelenin de fazlasıydı bunlar ve bunları yaparken de gerçek hayatta olduğu kişiden çok ama çok uzaklaşmış, kadının istediği kişi olmaya başlamıştı. O mutlu olsun diye herşeyi yapmıştı, bu da kadını sıkıp bunaltmıştı. Gerçek tam olarak buydu.

Elbette adam bunları kabul ettirememişti kendine fakat psikolog kadın bunları adamın yüzüne vurmaktan hiç çekinmemişti. Her seansta yüzünüz gülerek gidemezsiniz, bazen üzüleceksiniz de demişti. Adam yeni yeni anlıyordu yanlışları, yanlışlarını. Ortada doğruya dair bir şey zaten yoktu... Adamın psikoloğa anlatmadığı tek bir şey vardı. Kendine yeni bir kimlik yaratma süreci. Dördüncü seans geldiğinde adam anlatmaya başladı: Yeni bir kimliğe kavuşmak için önce eski kimliğini bu dünyadan silmesi gerekiyordu. Boğaz köprüsünde intihar süsü verdiğı bir oyun yazmış ve başrolü de en iyi oyuncu ödölüne layık olacak şekilde oynamıştı. Eski benliğini bu dünyadan silmişti. Ayrıca evet, kadına dair her şey de onunla birlikte Ankara'ya kadar gelmişti. Bir de kedileri. Adam önce kimliğini değıştirip başka biri olarak var oluşunun hikayesini anlattı.

Sakin bir şekilde konuşmaya başladı adam. Sıradan, herkesin yapabileceğı şeylermiş gibi sakin, net, ve duygusuz bir şekilde, alışılmış günlük bir olayı anlatır gibi. Evden çıkmadan önce ilanlara bakmış, Ankara'dan bir ev bulmuştu. Cumhuriyetin başkentine her zaman hayranlık duymuştu ve orada yaşamak isterdi. Sonra kedilerinin Ankara'ya nakli için bir pet nakil aracı bulmuştu. Sezar'ı ve Balım'ı nakil aracına verdi. Sonra bir taksi çağırđı. Boğaz köprüsünde cüzdanını, telefonunu ve bir kaç kıyafetini bıraktı. Taksiyle Kadıköy'e kadar geldi. Burada taksiden inip pet nakil aracına bindi. Nakil aracıyla ve kedileriyle beraber Ankara'ya kadar geldiler. Tuttuğı ev eşyalı olduğı için mobilya almak gibi bir çabaya girmesine gerek yoktu. Sonra dediğı gün ve saatte kadına verilmek üzere bir paket verdi nakil işini yapan genç çocuğa. Onun ücretini ayrıca verecekti. Çocuk tüm bu işler için adama olduķa kabarık bir hesap çıkarmıştı nakliyeci. Adam bunu sorun etmedi. Ankara'ya geldiğinde uzun süre sahte bir hesap ve patates hat diye tabir edilen telefon numarasıyla market uygulamalarından eve sipariş vererek giderdi tüm ihtiyaçlarını. Kıyafet işlerini de yine internet üzerinden halletti.

Psikolog adamın anlattıklarını dehşet içerisinde dinlerken adamın ciddi anlamda kriminal bir vak'a olduğunu düşündü. Bir tarafı dehşet içindeyken diğer tarafı adamı daha da merak etmeye başladı. Hızlı düşünmesi gerekiyordu. Adamın anlattıklarının hepsi suçtu. Yalanlar üzerine kurulu bir ölümden yine yalanlar üzerine kurulu bir doğuma giden korkunç bir yolculuk, kanlı canlı duruyordu karşısında.

-Bir sonraki seansımızı yüz yüze yapmak istiyorum. Anlattığınız şeylerin bazılarının suç olduğunu biliyorsunuz. Sizi direkt olarak polisle karşı karşıya getirmeyi istemiyorum. Fakat bunu yapabilmem için de sizinle yüz yüze gelmemin daha doğru olacağını düşünüyorum.

Adam karşı çıkacak gibi oldu. Sustu sonra. Açık açık tehdit etmişti onu psikolog. Bilgisayarı kapatınca düşündü adam. Acaba anlattıklarından sonra zaten onun polise verecekti de yüz yüze seans bir tuzak mıydı? Gerçi öyle olsa böyle açık konuşmazdı. Gerildi adam. Çok gerildi. Dolabı açtı. Karşısında 70'lik bir single malt duruyordu. Karşılıklı bakiştılar. Yüzü güldü adamın. Bir duble koydu. Sonra bir duble daha, bir duble da, bir dub... Sızdı adam. Ertesi gün dayak yemişçesine her yeri ağrıtarak uyandı. Gece kabus gibi bir şeyler görmüştü. Bütün gece dolaşmıştı rüyasında. Kadının evi, sokaklar, İstanbul, iskele, kahve içtikleri yer, oturdukları masa, martı... Acaba rüya değil miydi diye düşündü? Gerçekten uykusunda buraları dolaşmış olabilir miydi? Anlam veremedi ama günlerce de çıkamadı rüyanın etkisinden.

Tam bir hafta sonra aynı gün beşinci seanslarını yapmak için Beşevler'de bir kafede buluştu psikologla. Kadına verdiği kitabın bir kopyasını getirmişti yanında. Onu da verdi. Ayrılmadan bir kaç gün önce yazmaya başlamıştım dedi. Belki de biliyordum gideceğini ve yazdığım satırlar kabullenişimdi, bilmiyorum diye mırıldandı sonra. Kadının aksine avazı çıktığı kadar bağırıyordu bu satırlarla adam.

-Okuyacağım...

Hemcinsini de adamı da adamın gözünden göreceğini biliyordu. Okudu da. Adamın anlattıklarıyla kitapta bahsedilenler birleşince bir film izliyormuş hissine kapıldı. Okudukça yüzündeki ifade değişti. Hatta sonlarına doğru gözyaşlarını tutamadı. Sonra rahatsız oldu bu durumdan. “Kendine gel Eylül, ne yapıyorsun?” Kitapta yazılanlar her ne kadar kurgu da olsa, bunlar danışanın yaşadıklarını anlatıyordu. Ona üzülemezdi. O danışandı. Herhangi bir duygu besleyemezdi olanlardan dolayı. Yaşadıklarına üzülemezdi, sevinemezdi. Bu doğru değildi. Kendini sorgulamaya başladı psikolog Eylül. Kendindeki ikinci nüsha olan kitabı şak diye kapadı. Üç kopya bastırmıştı adam. Hem herkes duysun diye yazılmış, hem de kimse bilmesin diye üç kopya basılmış çelişkili bir çabadan ibaretti kitap.

Adam uzun zaman sonra dışarı çıkmış, otobüse binmiş, Bahçelievler sokaklarında yürümüş, yürürken müzik dinlemiş, oradan Seğmenler Parkı'na gitmişti. Bu mevsimde Seğmenler çok güzel olurdu. Ne tam soğuk ne de tam sıcak. Adam büyük bir cesaretle Eylül'e her şeyi anlatmış ve yazdıklarından da bir kopya vermişti. Birbirini tanımayan iki yabancı kedinin tanışma ve birbirine güvenme süreci gibiydi bu süreç. Eylül onunla çalışmak istemeyebilir hatta polise ihbar edebilirdi. Bunları göze alarak onunla buluşmuş ve olan biteni anlatmıştı. Fakat bugün içinde bir huzur hissetti. Psikologla yüz yüze gelip konuşmak, ona olanlardan bahsetmek iyi gelmişti. Zaten aylardır kendini bir çukurda hissediyordu. Hem çukuru hem de o çukurdaki kendini göstermişti psikoloğa kanlı canlı bir halde. Evet evet iyi geldi dedi içinden. Bahçelievler de iyi gelmişti, Seğmenler de. Sokakta bir kedi peşine takıldı bir ara. Uzun süre de bırakmadı. Yolun köşesindeki marketten iki - üç paket mama aldı. Bir tanesini peşine takılan kedinin önüne döktü. Siyah, beyaz ve kahverengi benekleri vardı kedinin. Dişidir diye geçirdi içinden. Kedinin sarkık memelerini görünce yeni doğum yaptığını anladı. Başını okşadı. O sırada bir kaç kedi daha sardı etrafını. Hepsini açtı mama paketlerinin.

O gün adamla görüştükten sonra başka seans yapmadı psikolog Eylül. Arabasına atlayıp Tunalı'ya doğru sürdü. Arabayı 6:45'in yanındaki otoparka bıraktı. Evi buraya çok yakındı ama eve git, arabayı bırak, tekrar buraya gel, tekrar eve git. Kim uğraşacak ki bununla? En kötü yarın gelir alırım. Tunus'tan Tunalı'ya doğru sakın adımlarla yürüdü Eylül. Kulaklıkları kulağındaydı. Müzik dinlemeyi hep severdi zaten fakat bu yolu yürürken dinlemek ona daha bir iyi gelmişti. Gel beni kurtar... Elimde bir cinayet, kalbimde kan lekesi... Sanki adamı anlatıyordu şarkıyı söyleyen kadın. Bir pub'a oturup kendine bir Erdinger söyledi. Sigara yaktı. Rutin olarak sigara içen biri değildi fakat arada böyle tüttürürdü işte. Kıbrıs'a tatile gittiğinde kumardan vurduğu parayla almıştı şu elektrikli tütünli cihazlardan. Aromalı tütünler de vardı. Pembeli, morlu paketleri olanlardan. Bitince bir tane daha doldurdu cihazın içine, silah şarjörü doldurur gibi geliyordu ona bu hareket her seferinde. Saçmaydı ama aroması güzeldi işte. Kitabı koydu önüne ve kapağını açtı. Sezara, Balıma ve Kadın'a teşekkürlerimle... yazıyordu ilk sayfada. Derin bir nefes aldı Eylül. Başını kaldırıp etrafa baktı. Trafik gürültüsü çok fazlaydı fakat hava güzeldi. Ne kadar olmuştu acaba Tunalı'ya gelmeyeli diye düşündü. En son bir kış günü eski erkek arkadaşının konserinden sonra eğlenmek için gelmişlerdi buraya. Masadaki herkes sanatçıydı. Kendini biraz yalnız biraz da garip hissetmişti. Ama yine de eğlenmişti. Uyumlu biriydi Eylül. O günü hatırlayınca gülümsedi. Polis çevirmesi olduğu için polislerin gitmesini beklemişlerdi otoparkta. Arabanın içinde uyuyakalmışlardı sonra. Anılardan uzaklaşıp etrafa baktı yeniden. Sonra önünde duran kitaba çevirdi gözlerini. Sigarasından bir duman, birasından bir yudum aldı, en başından okumaya başladı.

Kitabın her sayfası Eylül'de değişik duygular yarattı. Üzüldü kimi zaman, kimi zaman kızdı adamın kendini bu kadar yok saymasına, kimi zaman kadına öfkelenildi, sevmediği birini kendine bu denli bağlamasına. Kadının yerine koydu kendini, empati yapmaya çalıştı. Olmadı. Kadını anlayamıyordu. Kadının duyguları onun için hiç bir şey ifade etmiyordu. Peki diye düşündü sonra, peki adamın öldüğünü duyduğunda ne yapmıştı? Bu haber onda nasıl bir yara açmıştı? Nasıl bir travma doğurmuştu?

İşte o zaman kadının yerinde olmak istemediğini anladı. Üzüldü kadına. Evet adam yaşadıklarından dolayı kendini kandırılmış hissetmişti. Hatta belki aldatılmış. Bunu anlayabiliyordu. Fakat aynısını kadının da hissetmesi için yalanlar üzerine kurulu bir ölüm haberi yaratmak ne kadar insaniydi? Adama öfkelenildi bu kez. Adam şu an karşısında olsa bütün etik kuralları bir kenara koyup ağzına geleni söyleyebilirdi. Duygudan duyguya savruluyordu. Yine de Eylül'ün anlayamadığı bir şey vardı. Adama, yaşadıklarına ve yazdıklarına karşı neden bu kadar duygusal davranıyordu? Neden bu kadar savruluyordu duygu ve düşünceler içinde? Bunu çözemiyordu. Danışanının başına gelenlerle ilgili bu kadar duygusal yaklaşmasına sebep olan şey neydi? Bunu bilmiyordu. Çözemiyordu. Bir kışkacın içindeymiş gibi hissetti bir anda. Çözemediği bir şey vardı. Tam da şu an çözemiyordu. Kendisi gibi psikolog olan bir arkadaşını aradı ikinci biradan sonra. Durumu ona danışacaktı. Kendine yarattığı bu cenderenin içinden sıyrılması lazımdı ve bunun için başka bir göz kesinlikle faydalı olacaktı.

İki oda bir oda bir salon, büyük bir evde yaşıyordu adam. Sezar ve Balım için bulunmaz nimetti burası. Amerikan mutfak olması da adamın işine geliyordu. Tam yazdıklarını okumaya başlamıştı ki kalktı koltuktan. Kanepenin arka tarafındaki mutfağa gidip buzdolabını açtı. Double bir viski koydu. Gözü gibi baktığı pikaba takıldı bakışları. Bayadır plak dinlememişti. Rastgele bir plak seçti. Kadıköy'de Ali Suvai Sokak'tan almıştı plaklarını da pikabını da. Özenle koydu plağı. Plağın kapağına baktı, Tchaikovsky'nin 1. piyano konçertosun bir kaydıydı. Piyanisti tanııyordu. Rastgele aldığı bir plaktı. Oturmadan önce bir de tütün sardı kendine. Tekli koltuğa geçti oturdu. Bir duyum aldı viskiden, etrafa baktı. Antrasit rengi duvarlar, hafif ağaçtan ahşap mobilyalar, sağında çalışma masası. Masanın üzerinde bilgisayarı ve defterleri. Seviyordu yaşadığı evi, iyi denk geldi ha diye geçirdi içinden. Bir yudum daha içti. Bir sabah kahvaltı hazırlarken, kadın adamın arkasından sessizce yaklaşp "Dünyanın en güzel yalnızlığı sensin" demişti. O an gülümsemiş, kadının saçlarını düzeltmişti adam.

Oysa şimdi bu evdeki yalnızlık, içini kemiren başka bir şey gibiydi. Sanki o cümle şimdi adama lanet gibi dönüyordu... Viskiden aldığı yudumlara iç çekişleri eşlik ettti. Elindeki kitabın kapağını açtı. Okumaya başladı kendi yazdığı satırları. Dikkatlice. Okudukça yaşadıklarını izledi dışarıdan bir gözle. Bunu kendine neden yaşattığını düşündü. Acıdı kendine. Kendine üzüldü. Şimdiye kadar kadına hissettiği kırgınlık ve küskünlük duygusu yerini öfkeye bırakmıştı. Artık iyiden iyiye nefret ediyordu kadından. Hatta biraz da intikam istiyordu. İntihar süsü verip öldüğüne inandırmak yetmemişti ona. Gece boyu okudu kitabı. Bazı yerleri defalarca... O zamanlar yaşadığı acıyı hatırlamak istercesine tekrar tekrar okudu.

Yavaş yavaş dış dünyayla iletişim kurmaya başladı adam. Terapiye devam etti. Bu ona iyi geliyordu. Bazen klinikte, bazen bir kafede oturup yapıyorlardı seansları. Fakat bazen Eylül'ü anlamakta zorlanıyordu. Bir psikologdan çok ona acıyan, bazen de onu yargılayan biri gibi davranıyordu ona Eylül. Yine de bunu rahatsızlığını dile getirmiyordu adam. Getiremiyordu daha doğrusu. Neden böyle yapıyorsunuz sorusunu soramıyordu ona. Eylül'ü kaybetmemesi gerektiğini biliyordu. Bu yüzden tepki yaratacak bir sorunun içine sürüklemeye gerek yoktu. Tabiri caizse onun huyuna gitmesi ikisinin de işine geliyordu. Diğer türlüşü adamın sürecine zarar verirdi ve bu onun isteyeceğı en son şey bile değildi. Kendine zarar verecek yeterince şey yapmıştı geçmişte. Daha fazlasını yapamazdı. Yapmamalıydı.

Eylül, psikolog arkadaşı Elif'i çağırdı bir gün. Ardi ardına içilen içkiler gerçeklerin duyulmasını konuşulmasını engelleyememişti. Eylül'ün anlattıklarının üzerine düşüncelerini rahatça söyledi Elif. Hoşlanıyorsun kızım dedi. Bu net! Ve kendine bunu itiraf edemiyorsun. Aslında bunun böyle olduğunu daha ilk andan itibaren anlamıştı Eylül de. Biliyordu fakat etik düşünmeye çalışıyordu. Seansları sonlandırması gerekirdi aslında böyle bir durumda. Ama yapamadım dedi. Yapamadım Elif... Elif bu konuda biraz daha serbest düşünüyordu. Ne zararı olabilir ki diye sordu. En fazla ne olabilirdi? Hem Elif'in de başından benzer bir şey geçmişti. Bir kaç sene de sürmüştü ilişkileri.

Adamın sana karşı bir ilgisi var mı diye sordu Elif. O kadar sosyalleşebilecekleri bir ortam olmamıştı henüz. Adama dair her şey varsa yoksa kadın ve kadına dair anlattığı anılardan ibaretti. Ha bir de yazdıkları. O zaman sosyalleşin abi dedi Elif. Biraz üzerine git. İletişimde kal, ha ama bunu adama çaktırmadan yap, bir de bu süreçte ona dair bildiklerinden yavaş yavaş uzaklaş. Yeniden tanımaya çalış onu. Dünyaya bir kere geliyoruz kızım! Diye kahkaha attı Elif. Haklısın dedi Eylül, o da bir kahkaha patlattı. Elif'in söyledikleri kafasına yatmıştı. Adamla görüşecekti. Seans dışında sosyal olarak bir paylaşım alanı yaratacaktı. Ucunda ölüm yoktu zaten, en fazla adam onu reddeder, seansı da bırakırdı. Baktı olmuyor, adam bırakmasa o sonlandırırdı.

Bir iki gün sonra adam Eylül'e seansı ne zaman yapacaklarını sorduğu bir mesaj attı. Eylül bu hafta seans yapmayacaklarını söyleyince adamın yüzü düştü, canı sıkıldı. Fakat eğer istersen beraber bir şeyler yapabiliriz diye devam etti. Seanstan daha eğlenceli olabilir diye ekledi, sonuna bir de gülücük koydu. Adam şaşırdı. Beklemediği bir teklifti. Doğru dedi, iyi gelir. Kabul etti. Heyecanlandı Eylül. Günü kararlaştırdılar, detayları konuştular. Akşamüstü buluşup önce yemek yiyeceklerdi, oradan konsere geçecekler, yorulmazlarsa, konserden sonra kokteyl içmeye gidecekler, enerjileri kalırsa da geceyi çorbacıda noktalayacaklardı. Eylül heyecanlıydı.

Son Yaz

İlk yaz bitmeye başlamış, son yazın ilk günleriydi. Ankara akşamları serinlemeye başlamıştı. Konsere gitmek bu zamanda yapılabilecek en güzel etkinlikti. Buluşacakları gün Eylül'ün heyecanı daha da artmıştı. Adam da ondan farksız değildi aslında. Koca akşam Eylül'le nasıl geçecek diye düşününce biraz gerildi. Acaba Eylül ne giyecek diye geçirdi sonra içinden. Eylül şık ve güzel bir kadındı. Güzelce giyinip kuşanmadan gelmezdi. Bu kesindi. O gün kuaföre gitti Eylül. Zaten saçlarının bakım zamanı gelmişti, e akşam da planı vardı, biraz bakımla kendini daha iyi hissedecekti. Kırıklarını aldırdı. Boyattı. Manikür, pedikür derken saat ufaktan gelmeye başladı. Eve geçti kuaförden sonra. Gardrobunu açtı. En beğendiği elbiseye gitti eli. Özel günlerde giymek için almış, bir türlü fırsat bulamamıştı. Kısmet bu güneymiş diye düşündü. Elbise siyahtı. Dizin biraz üstünde, askılı, siyah. İlerleyen saatlerde soğuk olma ihtimaline karşın siyah bir çorap. Kapalı, topuklu bir ayakkabı. Ayakkabının üstündeki metal çiçekli tokayı çok beğenmişti. Onlarca çift ayakkabısı vardı giyinme odasında. Ve yine üşüme ihtimaline karşın ince sade bir de ceket aldı yanına. Adam da aynı özeni göstermekten çekinmedi. Konuştukları saatten biraz erken gitmişti kadın. Trafik açıldı, otoparkta da hemen yer buldu. Adamın arabası yoktu. Toplu taşıma kullanacaktı. Kadın tuvalete gidip makyajını kontrol etti. Kırmızı rujunu tazeledi. Bir sorun yoktu. Tekrar masaya oturmuştu ki adamı gördü. Adam etrafa bakınırken gözleri birbiriyle buluştu. Hafif bir tebessümle başlayan an kocaman bir gülümsemeyle devam etti. Baştan aşağı süzdüler birbirlerini sarıldıktan sonra. Birbirlerine iltifatlar ettiler.

Eylül o kadar sade ve şıktı ki adamın gözleri kamaştı Eylül'ün ışıltısından Adam da fena sayılmazdı hani. Siyah kavas bir pantolon, beyaz bir gömlek ve pantolonla aynı renk bir ceket giymişti. Kadının kokusu adamın zihninde cennet gibi bir çağrışım yaptı. Genelde kokuları unutmazdı adam. İnsanlarla, olaylarla, anlarla, muhakkak bir şeylerle bağdaştırırdı. Huzurluydu Eylül'ün kokusu. Sarıldığında ilk olarak bunu fark etti.

Yoldaki gerginliği ve omzunda hissettiği yük bir anda kaybolup gitmişti. Yemek lezzetliydi. Kırmızı şarap seviyordu Eylül, şarap söylediler. Ana yemek et. Eylül çok pişmiş seviyordu eti. Adam ise orta. Sohbet güzeldi. Eylül heyecanlanarak anlatıyordu anılarını. Hatta o kadar hızlı konuşuyordu ki bazen dili dolaşıyordu. Bu durum bir ara öyle sık oldu ki gülmekten ikisinin de çenesi ağrımaya başladı. Adam en son ne zaman kahkaha attığını düşündü. Hatırlamıyordu bile. Değil kahkaha atmak tebessüm ettirecek bir şey bile olmamıştı hayatında. Eylül her güldüğünde daha da gzelleşiyordu adamın gözünde. Eylül adamın hikayesini zaten biliyordu. Daha çok adamın onu dinlediği bir yemek oldu. Genelde hayatta dinleyen taraf Eylln kendisiydi fakat karşısındakinin de iyi bir dinleyici olduğunu fark edince kendi hikayesini anlattı adama. Hiç beklenmedik bir anda hayatına giren bir adam, bir kaç ay sonra evlenmek için yanıp tutuştukları bir aşk, bir süre sonra da aldatılmayla biten bir ilişki. Klişe bir ilişki tipiydi aslında. Aman geldi geçti diye bitti hikayenin sonu. Yemekten sonra konser alanına gitmek için Eylln arabasına doğru yürüdüler. Eylül güzel bir kadındı. ekiciydi de. Adam onu hoş bulduğunu fark etti önce, sonra bu ona biraz garip hissettirdi. Fakat rahatsız olmadı onu hoş bulmaktan. Uzun zaman sonra bir kadına karşı bir şeyler hissetmek onu mutlu etmişti. Sonuç olarak bugün psikolog - danışan ikilisi olarak bir arada değillerdi. Başlarda onu polise vermekle tehdit eden kadın şimdi onunla gülüyor, eğleniyor, en önemlisi de özel hayatından bahsediyordu. Uzun zaman sonra mutlu hissediyordu adam. Belli ki Eylül de mutluydu. Gözlerinin içi gülüyordu sanki ve gözlerinin içi gülerken öyle güzel oluyordu ki... Terapide adamın karşısındaki ifadesiz kadın gitmiş yerine bambaşka biri gelmişti.

Otopark tıklım tıklım doluydu. Belli ki konser kalabalık olacaktı. Konser alanına biraz yürümeleri gerekiyordu. Fakat buna değerdi. Çünkü bu gece dolu kadehler boşalacak, sarhoş olunacak, bazen de dökülecek, yere saılacaktı mutluluklar. Konser alanına yürürken zaman çok yavaş geçti ikisi için de. Eylln şıklığının yanında topuklulularının ona yaşattığı zorluklar kadının ışığını glgeleyemiyordu. Neyse ki adamın koluna girmek yükünü biraz hafifletmişti.

Zorlu yolları birlikte yürümek böyle bir şey mi acaba diye düşündü Eylül, ayağı takılıp düşmekten son anda adamın kolunu kırmızı ojeli ve uzun protez tırnaklı eliyle sıkı sıkı tuttuğunda. Konser alanı düşündüklerinden kalabalıktı. İçki sırası ise uzun. Hemen bir içki alıp geliyim dedi adam. Olur dedi Eylül. Bu gece biraz sarhoş olmak istiyorum diye de ekledi...

Adam hızlı adımlarla bara doğru yürümeye başlamıştı ki bir an duraksadı burnuna tanıdık bir parfüm kokusu geldi. Öylece kaldı adam. Etrafına bakındı.. İki tane cin tonik aldı. Kalabalığın arasından insanları yarararak ilerledi. Gözleri Eylül'ü arıyordu. Biraz bakındıktan sonra buldu onu. En sevdiği oyuncağı kaybolan bir çocuğun oyuncağı bulduğundaki sevinci gibi bir sevinç yaşadı içinde adam. O tebessümle hızlı hızlı yürüdü Eylül'ün yanına. Aynı parfüm kokusunu yine aldı adam. Eylül'den gelmiyordu. Delirdiğini düşünmeye başlayacaktı. Adamın yüzündeki ifadenin değiştiğini fark etmedi Eylül.

-Çok yakın bir arkadaşım ile karşılaştım biraz önce biliyor musun?

-Yaa.

-Evet ya, sana sormadan davet ettim yanımıza ama sorun olur mu? Şehir dışından kuzeni gelmiş onunla birliktelermiş. Biraz takılır sonra ayrılırsınız onlardan.

Eylül'ün bahsettiği arkadaşı yine Eylül'e adamla buluşması için cesaret veren Elif'di. Olur dedi adam. Güzel bir gündü. Güzel bir akşama dönüşmüştü. Grup sahneye çıktığında saat 21:00'di. Eylül'ün arkadaşı henüz yoktu. Bu fırsattan yararlanıp bir birlikte şarkı söylediler bir yandan içtiler. Adam içkileri tazeledi durdu. Grup sahnede fırtınalar koparıyordu. Senin kollarında başlayan sabahlara, biten gecelere doyamadım hala diye özlemini dile getiriyordu sahnedeki kız. İkisi de bu şarkıyı biliyordu. Hiç sevişmemiş olmalarına rağmen burayı birbirlerinin gözlerinin içine bakarak söylemişlerdi. Bağıra bağıra gitme kal diye eşlik ettiler şarkıya. Tam o sırada Elif geldi.. Eylül, adamla Elif'i tanıştırdı.

-Demek meşhur beyefendi sizsiniz dedi Elif. Eylül sizden çok bahsetti. Ben de kuzenimle geldim, İstanbul'dan geldi kafa dağıtmaya. Haa burada bak tanıştırayım sizi.

Adam Elif'in arkasında Meltem'in yüzünü görünce vücudu zıpkınla vurulmuş bir orkinos gibi dondu kaldı. Hareket etmek istiyor fakat başaramıyordu. Dolu kadeh tersine dönmüş; dünü, bugünü, yarını yere yere düşüp geriye kırık dökük cam parçalarından başka bir şey kalmamıştı o an. Elif'in kuzenim diye tanıştırdığı kadın, Meltem, adamın tam karşısında duruyordu.

Sessizlik

Sessizlik...

Uzun bir sessizlik. Önce adamla Meltem'e bakan Elif ve Eylül. Sonra sorgulayan gözler.

Sessizlik...

Ağlamaya başlayan adam. Ağlamaya başlayan Meltem.

Sessizlik...

Göğsüne öküz oturmuş gibi bir hisle gözleri dolu dolu cevap bekleyen Eylül... Sessizlik...

Uzun bir sessizlik...

Üç bin kişilik konser alanında kulağında sadece tiz bir "çınnn" sesi duyan Meltem, Eylül ve Adam.

Sessizlik...

Üçünün de gözlerini birbirinin üzerinde gezdirdikleri küçük ama bir ömür gibi uzun anlar.

Sessizlik...

Sorgulayan yüzler.

Sessizlik...

Ne olduğunu anlamak ve kabullenmek isteyemeyen Elif, adamın gözlerini kadının gözlerinden ayırıp kendi yaş dolu gözlerine bakmasını bekleyen Eylül.

Sessizlik...

Eylül, Elif, Meltem ve adam gözlerini bile kırpamazken yanlarından, aralarından, önlerinden umursamadan ve bağıra çağıra şarkı söyleyerek geçen insanlar.

Sessizlik...

Kalabalığın içinde yapayalnız kalmış dört kişi.

Sessizlik...

Gözünden akan bir damla yaş yanağına doğru emin adımlarla inerken adama dönüp sordu Eylül:

-O mu?

Uzadıkça uzayan...

Sessizlik...

Adam o değil dese sanki göz pınarına geri dönecek, yuvasına geri girecekti o bir damla yaş. Sadece bir cevap bekliyordu.

-O.

Dedi adam. Tam o anda bitti o bir damla yaşın yalnızlığı. Kendine yeni dostlar, yeni yol arkadaşları buldu. Aynı yolu izledi hepsi de Eylül'ün yüzünde. Yanağına, oradan çenesine, aralarında şanslı olanlar varsa boynuna doğru bir yol izlediler. Eylül başka hiçbir şey söylemedi. Koşar adım uzaklaştı oradan. Elif de arkasından gitti. Geride orada kalan; adam, Meltem ve insanlar...

Son

YALNIZ
YOLU
SEVMİŞİM

Nedim

Sabahın yedisinde uyandı yine Nedim. Uyandığında, gece eve sarhoş geldiği için aralık kaldığını fark etmediği perdeden vuran güneşin gözlerini delip geçtiği bir sıcaklık vardı yüzünde. Ağır aksak kalktı. Önce perdeyi tamamen kapattı. Elini yüzünü yıkayıp tekrar salona geldiğinde fark etti havasızlık içinde yüzen ağır tütün kokusunu. Aynı perdeyi bu defa açtı. Güneş yine bütün sarılığıyla gözlerini delip geçiyordu. Acılarının üzerine gitmeyi severdi. Acıdan rahatsız olup kapatmadı perdeyi. Salonun bütün iğrenç kokusunu sildi sokaktan geçen arabaların gürültüsü. Mutfağa gitti. Yıllardır annesinin ona doğum gününde hediye ettiği bakır cezveyi kullanmıştı Türk kahvesi için. Bir süredir “asortik” olarak tanımladığı arkadaşlarının yine doğum gününde hediye ettikleri kahve makinesini kullanıyor, hala her sabah Türk kahvesi içiyor, filtre kahveye karşı olan soru işaretlerini bir türlü gideremiyordu. Hemen bir kahve yaptı. Kahve pişerken de paketin dibinde kalan kurumuş tütün parçalarını mutfak masasına dökmemeye çalışarak kendine bir sigara yaratmak için uğraşıyordu hiç yoktan. Boşa çaba harcamayı çok severdi. Yine öyle yapacaktı fakat bir anda vazgeçti, bu kez yenilgiyi kabul edip kahve pişmeye yakın arka sokaktaki bakkaldan bir sigara alıp gelmeye karar verdi. Nasıl olsa kahve makinesi otomatik olarak kapanacak, kahve taşmayacaktı.

Kendini bildi bileli hep zor karar verirdi. Eve geldiğinde kahve çoktan hazır olmuştu. Paketin jelatinini açtı, bir sigara koydu dudaklarının arasına. Sonra kahvesini aldı. Haftalardır böyle uyanıyordu. Hala alışamamıştı ama başka bir türlü de başlayamıyordu güne. Kahvesi bittiğinde hala üstünde büyük bir ağırlık vardı. Bir sigara daha yaktı. Ne zamandır içiyordu bu mereti? Aslında leş gibi bir tadı, kokusu vardı. Yine de değiştirmemekte ısrarcıydı, ya da gücü yoktu. Sırf bu yüzden bile hiç yaşama enerjisi kalmamış gibi hissediyordu bazen. Dairedeki işinden ayrılmıştı Muazzezle ilişkileri bittikten sonra. Yapamamıştı. Aynı yerde aynı büroda hiçbir şey olmamış gibi yaşamak ona göre değildi. On yıllık memuriyet hayatı yaklaşık bir buçuk yıllık bir gönül macerasının ardından kendi isteğiyle son bulmuştu. Zengin sayılmazdı ama fakir de değildi.

İstediği bir hayatı yaşıyordu. İşten ayrıldıktan sonra da bir süre aynı standartları devam ettirebileceği bir birikimi vardı. O yüzden parayı çok da kafaya takmadan bir süre daha müdavimi olduğu mekanlardan eve iğrenç bir sarhoşlukla gelip sabah yine aynı şekilde bok gibi uyanarak hayatını devam ettirebilirdi. Bu akşamdan kalmalıklardan hem çok sıkılmış hem de çok sevmişti. Salona gidip pencereyi kapadı. Güneş vardı ama bazı günler hala biraz serindi. İlkbaharın kararsız İstanbul havası yüzünde garip bir tebessüm bırakıyordu. Bir büyük fincan kahve daha yapıp, bir sigara daha tüttürdükten sonra kütüphaneden bir kitap aldı. Sabahları kitap okumayı alışkanlık edineli uzun yıllar olmuştu.

Ailesi veya akrabalarıyla arası pek iyi olmadığı için onları hayatının şu döneminde görmeyi özellikle istemiyordu. O faşist olarak tanımlıyordu ailesini. Ailesine sorsan gelenekçi bir yapıları vardı. Bu kadar köşeli olduktan sonra tanımlarının ne önemi vardı ki diye de kafasından geçirdi.

Ayrılık acısı işini kaybetmekten daha çok yakıyordu canını. Bundan çok emindi. Ve böyle zamanlarda hep başka şeylerle uğraşıp kafasını dağıtmayı denerdi. Her defasında buradan yola çıkıp bir şeylerle uğraşırdı fakat bir süre sonra ne ile uğraştığını unuttur, yine Muazzez'in kendinde açtığı yarayı hatırlar, hipnotize olmuş bir halde onu düşünmeye başlardı. Yine öyle olmuştu. Hatta bir kaç haftadır hep öyle oluyordu. Eskiden bir kitabı bir günde bitiren Nedim şimdi, yine aynı niyetle kitabın ilk on sayfasını okuyor, fakat her defasında kendini başka bir şey düşünürken buluyor ve hiçbir şeye odaklanamıyordu.

Muazzez yokluğuyla bile onu adeta bir kara deliğın içine çekiyordu. Zaten varlığında da bir kara deliğın içinde olduklarından ayrılmak istememişler miydi? Onu merak ediyor, bazen ulaşmak istiyor, sonra acısını hatırlayıp bir köşeye çekiliyordu bir süreliğine.

Kitap yine sarmamıştı. Belki de hayatına bazı değişiklikler katıp e-kitap okumaya başlamalıydı. Bu onu belki heyecanlandırabilir, bir kitabı bitirebilirdi. Ya o da heyecanlandırmazsa? E o zaman aldığı cihazı ne yapacaktı? Yeğenine verirdi ne olacak? Zaten ne zamandır tablet tablet diye tutturmuştu. Nedim'in teknolojiyi takip ediş şekli, yaklaşık on senedir kullandığı laptobu ve yıllar boyunca yaşadığı batarya ve ekran değişimlerinden artık yorulup bir daha açılmamak üzere kapanan telefonunun yerine aldığı yeni iPhone'undan ibaretti. Aman ne karışık işler bunlar diye geçirdi kafasından. Kahvesi bittiğinde geçen gün arkadaşlarıyla barda otururken dinlediği bir şarkıyı buldu cep telefonundan. Bu kadarını da becerebiliyordu. Taktı kulaklığını. Muazzez'le yürüdüğü yolları yürümek için dışarı çıktı, her gün yaptığı gibi. Önce karşıya geçti. Beşiktaş İskelesi'nde indi vapurdan. Beşiktaş'ın ara sokaklarında dolanıp takıldıkları kahvecilerin, barların önünden geçip Dolmabahçe Caddesi'nde ağaçları izleyerek yürüyüp yine iskeleye gelecekti. Hiç düşünmeden yürümeye başladı. Ya da düşüncelerde boğularak... Muazzez'e şehirden ayrıldığını, Ankara'ya döndüğünü söylemişti fakat bu kocaman bir yalandı. Hala İstanbul'un bir yerlerinde karşılaşp onu uzaktan da olsa gördüğünde ne hissedeceğini düşünerek geçiriyordu günlerini. Acaba hala kalbi eskisi gibi atacak mı yoksa oradan kaçıp gitmek isteyecek mi, bunu anlamaya çalışıyordu kendince. Ortabahçe'den daldı direkt. Hiç düşünmeden. Onu en son burada başka bir çocukla gördüğünde çatırdamaya başlamıştı kalbi. Kendisiyle yüzleşmeye başlamıştı yine. Oradan yukarı gitmek istedi önce, İhlamurdere'ye. Sonra vazgeçti. Kahvaltıcılar sokağınının Akaret'lere attı kendini. Günün her saati kalabalıktı burası. İnsanlar bu kadar kalabalıkta nasıl yaşayabiliyor acaba diye düşündü. Sonra yine kendinde buldu cevabı. Herhangi bir sebeple...

Şairler Kahvesi'ne oturdu bir kahve söyledi ve not defterini çıkardı. Karalamaya devam ediyordu ara sıra. Belki günün birinde bir kitap çıkarabilirim diye geçirdi içinden. Yaşadıklarını yazmak, öyle çok da eğip bükmeden ortaya bir şey çıkarmak istiyordu.

Her canlı bir gün ölümü tadacaktı kesinlikle ve kendisi de buna dahildi. Ama yine de kendinden bir şey bırakmak istiyordu şu içine sıçtığımin dünyasına. Bir gün toprak içinde kaybolacaktı bedeni. Er veya geç kaybolacaktı. Belki de buna bile kalmadan zihinlerde kaybolacaktı ilk olarak. Arkadaşlarının, ailesinin, hatta aşklarının zihinlerinde. Hatta Muazzez'in bile zihninde kaybolacaktı. Kim bilir belki de Muazzez onu unutalı çok uzun zaman olmuştu da Nedim bunu kabul etmek istemiyordu. Düşündükçe içerisinde kaybolmaktan derin bir haz aldığı bir labirente dönüşüyordu hatıralar. Birkaç satır yazdıktan sonra kahvesi geldi. Karton bardakta filitre kahve içmeye bir türlü alışamadığı için fincanda Türk kahvesi ritüelini büyük bir sorumlulukla yerine getiriyordu. Ve her defasında bununla duyduğu gurur onu mutlu ediyordu. Halbuki bazı saplantılarından vazgeçmesi gerekiyordu. Bunu ona arkadaşları da söylüyordu. Bazı şeyler değişir, bazı şeyler yok olur. Önemli olan onları senin görüp seçebilmen, yönünü, doğrularını yanlışlarını ölçüp tartıp çıkış yolunu kendin bulabilmen demişti en son iki gün önce rakı masasında bürodan arkadaşı Mustafa. Hepiniz akıl verir oldunuz yavşak herifler deyip kalkmıştı masadan. Giderken de biraz arbede yaşamışlardı. O günden sonra kimseyle konuşmadı o tayfadan.

Hayatı ne kadar doğru yaşadığını sorgulamaya başladı. Ardından, sorguladığı şeylerin sorgulamaya ne kadar değer olup olmadığını da sorguluyordu. Açtı yine o küçük defteri bu sorgulamalar içinde. Son şarkıyı başa sarıp sarıp dinlemeye karar verdi.

Yol boyunca uzanan koyu yeşil ağaçlar
Çiçek açar bi' yanım ve dökülen yapraklar

Diyordu şarkı söyleyen kız. O defter, anılarının çelik kasası gibi bir şeydi onun için. Bir gün bir kitap çıkarırsa ve tanınırsa, o bu dünyadan göçtüğünde kendi el yazısının bulunduğu bu küçük defteri bir müzeye bağışlamak gibi narsist bir kafası da vardı. İnsanlar onun acılarını onun el yazısından hayal edebilir diye düşünüyordu. Arkadaşlarına bunlardan bahsettiğinde:

-Yunus musun yoksa Nazım mı?

Diye sormuşlardı ona.

-Bir tane kitapla meşhur olup da insanların sana bu kadar değer vermesini nasıl düşünebiliyorsun?

Dedi Mustafa. Ah şu aptal insanlar. Geriye ne bırakacaklar acaba kendilerinden diye susup çekildi kenara düşüncelerinin arasından. Sonra karalamaya devam etti. Araba seslerinin, insan kalabalığının arasında yalnız kalmayı başarmıştı. Bu yüzden mi hala bu şehirde yaşamayı istiyordu acaba?

Hayır diye cevapladı hemen ardından. Kendisi sormuş, kendisi cevaplamıştı. Düşündü taşındı. Neye nasıl karar vereceğini bilmiyordu. Sadece bir ışık bekliyordu her şeyden vazgeçebilmek için. Nedim; yaşanmışlıklardan, geçmişten vazgeçmek istiyordu. Sadece düşlerini yaşamaktı yapmak istediği. Oturup yok olmayı beklemeyecekti artık. Her şeyle yüzleşip hayatında bir dönemi kapatacaktı. Belki değişecek, belki kötü hissedecek, belki etrafında kimse kalmayacaktı ama önünde sonunda biten bir hikaye bir yenisini başlatacaktı. Yüzleşmenin birinci durağı İstanbul sokaklarıydı bunu biliyordu. İkinci durak Fethiye olacaktı.

Uzun zamandır uzun yolda araç kullanmamıştı. Bu yolculuk iyi gelecekti ona bunu biliyordu. Bu onu heyecanlandırmıştı. En son ne zaman bu kadar heyecanlandım diye düşündü. Hatırlamıyordu. O heyecanla gidip bir tatil için gereken ne varsa gidip almıştı. Arabanın deposunu fullleyip sabaha karşı yola çıkacaktı. Çıktı da. İstanbul'dan Fethiye'ye yaklaşık 800 kilometrelik bir yolu vardı. Düşünecek, yorulacak, ölüp yeniden doğacak çok zamanı vardı. Öyle de yaptı. Oraya ilk ve son kez Muazzez'le gitmişti ama bunun da üstesinden gelirdi. Arabayı bırakıp tekneyle Kelebekler Vadisi'ne geçti. Bulgar göçmeni Ivanca'yla kocası Recep abi işletiyordu hala oradaki restorantı. Görür görmez sarıldılar. İkisi de unutmamıştı Nedim'i. Ne garip dedi, hayretini de gizleyemedi Nedim.

Recep abi sağ olsun hem denizin dibinde hem de etrafında ağaçlar olan bir yere çadır attırdı Nedim'e. Sezon yeni başlıyordu. Henüz kalabalık değildi vadi. Bu kez yanına oldukça bol sayfalı, kalın ve henüz üzerine hiçbir şey karalanmamış bir defter ve bir kaç tane de kalem almıştı. adırı hızlıca kurdu Nedim. Sonra kulaklığını taktı. Biraz vadiyi yürümeye başladı. şairler Kahvesi'nde dinlediği şarkıyı açtı yine:

Yol boyunca uzanan koyu yeşil ağaçlar

Tam da böyle hissediyordu Nedim. Beş altı ay önce Ürgüp'ten aldığı şarapları verdi Recep abiye. Bir kaç saate soğudular. Belli ki onlar da çok görmek istemişti vadiyi. Güneş batacaktı birazdan. şarapları almanın tam zamanı diye düşündü. şarabı, plastik bardağı, defteri ve kalemiyle, vadinin kenarında bulunan ve yıllardır kullanılmayan bara doğru yürümeye başladı denizin kokusunu içine çeke çeke. Yolu biliyor olmanın verdiği güvenle hızlı hızlı attı taştan oyma merdivenlerde adımlarını.

Yalnız yolu sevmişim demek diye düşündü. Bu onu üzüyor muydu yoksa ona bir şeyler mi katıyordu emin değildi. Ama her acı elbet bir gün bitecek ve gökyüzü bir gün yıldızları görebilecek kadar berrak olacaktı. İten içe inanıyordu buna. Yol yorgunluğuyla o gün bir şişe onu devirmeye yetti. Sabah uyandı. adır sıcak olmuş, sahildeki şezlonglardan birini kendisine dost edinip gece orada uyumuştu. Vadinin tepesindeki ağaçların arasından güneş ışıkları iyice üzerine gelmeye başlayınca uyandı. Uyanır uyanmaz da kendini denize attı. Eskiden yaptığı gibi. Sonra kahvaltıdan önce bir fincan kahve, bir de sigara istiyordu canı.

Uzun uzun izledi denizin gökyüzüyle birleşmesini. Birbirleriyle bu kadar uyumlu olmalarına şaşırdı kaldı. Ufuk çizgisinin kaybolup da ikisinin birleştiği nokta sanki zamansız bir yer gibiydi. Sonra güldü hafifçe. Zamansız olmak için denizle gökyüzünün birleşmesine gerek yok diye geçirdi içinden. Doğru ya, Kabak Koyu'ndaki bungalovun adı da Zamansız'dı...

Ormanı izleyerek sarhoş oldukları, sarhoş olup denize girdikleri, denize girip öpüşükleri anları hatırladı. Doldurduğu tabağı geri verdi. Kahvaltı yapmaktan vazgeçmişti. Ağlamaklı oldu bir an, gözleri doldu. Tam on bir gün geçirdi böyle. Düşüncelerde boğularak, kendine suni teneffüs yapmayı öğrendiği on bir gün. Bir insan hayatında on bir gün ne kadar önemli olabilirdi ki? Oysa onun için çok önemliydi. Kendisiyle yüzleştigi, Muazzez'le yüzleştigi, vadiyle yüzleştigi on bir gün.

Son gün akşam yakamozu izlemek için plaja indi akşam yemeğinden sonra. Bir grup, plajda şarkılar söylüyordu. Bazılarında enstrumanlar vardı. İnsanların hayattan ne kadar çok keyif aldıklarını gördüğünde sabahki tebessüm oturdu tekrar yüzüne. Nedim öyle mutlu olduğunu çok da belli eden bir tip değildi. Ama asık suratlı da sayılmazdı. Muazzez'in bunu anlaması biraz uzun sürmüştü. Nedim'i önce kafası dolu olduğu için gülmüyor hatta belki somurtuyor olarak algılamıştı. Sonra onun bu halini kişisel algılayıp aralarında bir sorun mu var diye düşünmeye başlamıştı. Neyse ki Nedim sonunda onu karşısına alıp konuştu, anlattı mizacının böyle olduğunu. Hatta bir gün Nedim'in arkadaşlarıyla toplanıp rakı içtiklerinde görmüştü Nedim'in bu konudaki istikrarını.

Nedim şarkı söyleyen gruba baktığında gruptan bir kadın arkasını dönüp birine bakınır gibi oldu. Nedim'le de o an göz göze geldiler. Tam da Nedim tebessüm ederken. Kadın da ona tebessüm etti üzerine alınıp. Oysa Nedim bir an bir korkuya kapılıp kadını gözetliyormuş konumuna düştüğünü hissetti. Neyse ki kadının da tebessümünü bir kaç kez düşündükten sonra yanlışı anlaşılmadığını fark edip rahatladı. Sahi kadın karşısındaydı. Sırtı Nedim'e dönüktü ama karşısındaydı. Peki neden buna rağmen kadının tebessümünü düşünüyordu? Hayrolsun diye geçirdi içinden. Sonra tam acaba yine yıldız kayar mı diye başını gökyüzüne çevirdiğinde biraz önce bakışları göğsünü delen küt saçlı kadının sesiyle irkildi.

-Merhaba.

Firuze

Üzerinde Safeviler'in mağlubiyeti kadar kederli bir yorgunluk vardı, fakat yine de onuruyla savaşmış olmanın verdiği gururu yabana atmayıp merhaba dedi maviye çalan gözleriyle kadın. Elindeki bira şişesini uzattı tam karşısında, kumların üzerinde oturan kendi gibi mağlup hükümdara. Nedim mağluptu. Çok toprak kaybetmiş bir devlet, çok kan kaybetmiş bir asker, yaşayacak mıyım acaba diye düşünen bir hasta gibi sorgulayan gözlerle baktı karşısındaki bir çift mavi göze. O gözlere daldı. Bir kaç saniye içinde bir hayat geçti zihninden. Cahit Sıtkı şiiiri gibi bir hayat. Veleve ki yenildim, ama esir düşmedim ne de olsa diye düşünürken;

-Tanışalım mı? Dedi bir çift göz.

-Firuze ben.

-Nedim.

Elini uzattı kadın. Eli sıcacıktı. Belli ki kan dolaşımı hızlanmıştı vücudunda. Firuze'nin yüzünü öptü geçti sonra rüzgar. Yanakları ısındı bir anda. Elmacık kemiklerinden denize doğru yürüyen bir sıcaklık hissetti. Ardından ikisi de gülümsedi hiç konuşmadan, aynı anda. Firuze bu yorgun savaşçının yanına oturdu. Ateş etrafında toplanıp şarkı söyleyen insanları izlemeye başladılar. Sonra Firuze de mırıldanarak eşlik etti şarkıya.

Bir şarkı yanaştı iskeleye, kelimeler sana benzedi.

Sonra bir yağmur indi, sonra ebem kuşakları, sonra sen geldin,

Bütün sokaklara...

Gecenin üçünde daha önce hiç görmediği bir yerde, çoğunu hiç tanımadığı insanların arasında, onların şarkı söylemesinden sıkılıp, başka bir yöne bakıp, yanına oturduğu adamla birlikte şarkıya eşlik etmesinin verdiği ilginç duyguya kapıldı bir anda.

-Bi hikayen var mı?

Şaşırdı nedim. Kendini bildi bileli hep sorgulayarak, planlayarak yaşadığı şu hayatta ilk kez plansız, programsız, sorgusuz bir an yaşıyordu.

-Var. Dedi.

Herkese kendi ütopyasını yaşayacak ve yaşatacak kadar büyük bir alan veren şu küçücük dünyada ne yaşadığını anlatmaya koyuldu Nedim. Bir kelime bile etmedi Firuze. Uzun uzun dinledi. Şikayet de etmedi hiç. Karşısındaki kişi, elinde beyaz bayrağıyla teslim olan bir savaşıydı ve onu görmezden gelmek ona karşı işlenecek en büyük savaş suçu olurdu. Oysa o dinledi. Dinledikçe öğrendi, öğrendikçe daha da ısındı yanaklarının etleri. Karşısındaki adamın hikayesi tanıdık gelmişti. Belki, birebir aynı değildi ama çok tanıdıktı. Özellikle de acısı. Tam yaşadıklarından dolayı her şey bitti diye düşünürken karşısında tanıdık bir yüz görmenin verdiği duyguyla o adamın inancını da sevmeye başladı. Ben de inanmalıyım dedi içinden. İnanmalıydı da.

-Ya senin hikayen? diye sordu Nedim.

Bir şirkette çalışmıştı Firuze. Sonra plaza hayatının kendinden götürdüklerini fark edip üçüncü nesil kahve dükkanı açan tayfadan biri olmaya karar vermişti. Ailesinin de desteğiyle Kadıköy'ün arka sokaklarında bir kahve dükkanı açtı. Küçük bir tezgahı, tezgahın neredeyse yarısından fazlasını kaplayan kahve makinesi, hemen önünde de iki üç masanın sığıdığı mütevazı bir dükkandı burası. Müşterileri genelde sabah işe giderken uyanmaya çalışan Kadıköy sakinleriydi. Sonra mal sahibi, oğlum gelecek diye çıkarınca başka bir yere geçmişti. Bu kez daha büyük bir yer açmak için sıvadı kolları. Daha büyük bir dükkanın kendisine getirdiği daha büyük bir yük vardı. Her işe yetişemiyordu artık. Yanına iki personel almaya karar verdi. Uzun uzun gösterdi onlara işi. Hem arkadaş hem patron - çalışan ilişkisi iç içe geçmeye başlamıştı. Başlarda her şey çok da güzel gidiyordu. Murat ve Esra adında kendi yaşlarında iki genci işe aldı Firuze.

Bir gece dükkanı kapattıktan sonra, Murat ve Esra, Firuze'nin teklifini geri çevirmeyip eğlenmeye gittiler. O gün herkes kendi hikayesini anlattı. Hemen hemen hepsininki aynıydı. Bir yerde hakkını alamayıp, haksızlığa uğrayıp vazgeçmişlerdi yaptıkları işten. Esra erken sarhoş oldu. Bir taksiye bindirip evine yolladılar. Murat'la Firuze devam etti sohbet etmeye. Bir yandan sohbet ediyorlar bir yandan da içiyorlardı. Biraların arasına shot alıp tekrar birayla devam etmek Murat'ın adeti idi. Firuze'nin başta gözü korktu, yarın dükkanı nasıl açacağını düşünüyordu ama sonra bu gece kendime izin veriyorum deyip o da Murat'a aynı şekilde eşlik etti. Murat hoş çocuktuk aslında. Neden olmasın? Belki de doğru kişi oydu ve onu bulmak için tanrı Firuze'ye böyle bir yol çizmişti.

Sarhoş geçen o akşam aralarındaki ilişkinin de filizlenmeye başladığı tarih olarak takvimdeki yerini aldı. Kısa bir süre sonra birlikte yaşamaya, hemen ardından da evlenmeye karar verdiler. Birbirlerini çok iyi anlıyorlardı. Her şey doğal akışında ve dengesinde ilerliyor, geriye sadece iki kişinin birbirini sevmesi kalıyordu. Öyle de yaptılar. Firuze için hayat çok başka bir hal almıştı. Uyandığı andan içtiği kahveye, attığı adımlardan aldığı nefese kadar her şeyden tad alıyor yüzünden gülüşü hiç eksik olmuyordu. Murat da aynı şekilde karşılık veriyordu Firuze'ye. Onun yanındayken zaman o kadar hızlı akıyordu ki Firuze bazen şaşıırıyordu buna, nasıl bu kadar içime işledi diye. Murat çok kibardı bir kere. Dışarıda, sokakta o kadar kaba insanlar vardı ki. Bazen verdiği kahvenin ardından bir teşekkür bile etmeyen insanların olduğu dünyadan, içinde Murat'ın olduğu başka bir dünya keşfetmeyi öğrenmişti. Bir kaç ay boyunca bu dünyanın tadını çıkardı Firuze.

Bir gün bir telefon geldi Firuze'ye. Arayan annesiydi. Lafı evirip çevirmeden direkt söyledi:

-Baban kalp krizi geçirdi. Hemen gel kızım.

Firuze ne yapacağını bilemedi. Eli ayağına dolaşmıştı. Barın içinde bir süre bir sağa bir sola dolandı. Ne olduğunu sordu Murat. Onu ilk kez böyle görüyordu. Murat da bir an ne yapacağını bilemedi. Panikledi.

-Babam. Hastaneye kaldırmışlar.

Hemen eve gidip üzerini değiştirdi ve havaalanına giderken Ankara'ya giden ilk uçağa bilet aldı. Daha bir kaç saat olmuştu ki annesinin çağırdığı hastaneye vardı. Hastanenin kapısı kalabalıktı. Eş-dost, akraba herkes oradaydı. Annesi ağlıyordu girişteki bankta. Firuze'nin içini bir acı kapladı bir an. Kulakları uğuldamaya başladı. Ağır çekimde görüyordu insanların hareketlerini.

-Yavrum, baban... dedi annesi.

Babası geçirdiği kalp krizinden sonra hastaneye kaldırılmış, orada da çok dayanamamış vefat etmişti. Firuze anlayamadı. Anlamlandıramadı. Bir anda dünyadaki her şey anlamını yitirdi, bulanıklaştı etrafı. Gerisi karanlık.

Kendine geldiğinde etrafında aileden bir kaç kişi vardı. Acilde bir sedyede yatıyordu. Serum bağlamışlardı. Artık babası yoktu. Yerinden doğruldu bir anda. Acaba rüya mı görüyorum diye düşünüyordu. Etrafa baktı. Acildeydi. Gerçekmiş diye geçirdi içinden. Annesinin yanına gitti serumu çıkarttırıp. Sarıldılar. Uzun zaman sonra ilk defa sarılmışlardı annesiyle. Annesini pek sevmiyordu. Aslında seviyordu fakat araları iyi değildi. Çocukluğundan itibaren pek de iyi bir yer edinmemişti Firuze'de annesi. Rol model olarak hep babasını koydu önüne Firuze. Hayata bakışını o değiştirdi. Ufkunu babası açtı. Karakterinin oluşmasını o sağladı. Ve o artık yoktu. Ne yapacaktı? Dünyada yapayalnız kalmış gibi hissetti. İçinde, çok derinde çok büyük bir acı vardı. Telefona sarıldı hemen. O acıyı kiminle paylaşacağını biliyordu. Muratı aradı. Daha bir kere çalmıştı ki Murat açtı telefonu. Ağlamaya başladı Firuze alo der demez.

Ağladı. Ağladı. Ağladı. Uzun bir telefon konuşması oldu. Ertesi gün cenaze defnedilene kadar kimseyle konuşmadı. Telefonu susmamıştı. Bir kaç kez Murat aramıştı. Diğerleri arkadaşlarıydı. Cenazeden sonra herkes gidip de annesiyle kaldığında aldı telefonu. Herkesi tek tek arayacak mecali yoktu şimdilik. Murat'ı aradı.

- Burada biraz yapılması gereken işler var. Onları halledip öyle geleceğim.
- Sen Esra'yla idare edebilir misin?
- Sen merak etme hayatım. Biz hallederiz.

Telefonu kapattıktan sonra içindeki acının bir an olsun dindiğini düşündü. Günler günleri kovalıyordu. İşler biraz uzayacak gibi göründü gözüne. Sonra amcaları geldi bir gün annesiyle konuştular. Her ölüm gibi bu da çok erkendi. Ama başlarına gelmişti bir kere. Zamanı geriye alacak bir sihirli değnekleri yoktu. Sen git kızım biz hallederiz işleri dediler. Zaten bir yanı İstanbul'da kalmıştı. Akli oradaydı. Acaba dükkan ne durumdaydı. Bir yandan bunu düşünüyor, bir yandan artık babasız, kimsesiz kalmışlığın verdiği "eksiklik" duygusunu yaşıyordu. Aldı uçak biletini. Murat'la konuşmamışlardı. Esenboğa'ya giden yol Ankara'dan İstanbul'a giden yoldan daha uzundu sanki. Ayrılıklarda çabuk biterdi yollar ama konu kavuşmalar olunca bir türlü bitmezdi. Bu da öyleydi. Bir an önce sevdiği adamın kollarında ağlamak, onun koynuna sokulup biraz olsun huzur bulmak istedi.

Taksi evin önünde durduğunda kafasını kaldırıp apartmana baktı. Salonun ışığı kapalıydı. Murat hala dükkanda diye düşündü. Keşke bir an önce kapatıp gelse diye geçirdi içinden. Derin bir nefes aldı. Geçen bir kaç gün içerisinde ne kadar çok yorulduğunu o zaman fark etti. Merdivenleri çıktı adım adım. Garip bir duygu içerisindeydi. Babasını düşünüyordu hala. Sanki hala yaşıyormuş gibi hissediyordu. Anahtarı kilidin deliğinden içeri soktu. Kapı kilitlenmemişti. Ah Murat yine kapıyı kilitlemeyi unutmuşsun diye geçirdi içinden. Gece yatmadan önce de kapı kilidini hep Firuze kontrol ederdi. Murat'ın aklına gelmezdi böyle şeyler, sabah da kilitlemeyi unutur çıkar giderdi hep.

Kapıyı açtı. Evde garip bir koku vardı. Koku yabancı değildi. Ama tanıdık da değildi sanki emin olamadı. Bir süre içine çekti kokuyu, ne olduğunu anlamaya çalıştı. Birbirine karışmış parfüm kokularına daha yeni içildiğini tahmin ettiği sigara kokusu karışmıştı. Sonra bazı konuşmalar geldi kulağına. Bir anda tam diyaframına bir yumruk yemiş gibi nefessiz kaldı. Hastanenin önündekiler gibi ağır çekim görüntüler gelmeye başladı gözünün önüne. Siyah uzun saçlı bir kadın bedeni. Kadının üzerinde Murat'ın vücut hatları. Sonra kendisine dönen iki tanıdık surat. O ağır çekim görüntüler içerisinde birbirine karışan, yükselen konuşmalar... Esranın hızlı adımlarla kıyafetlerini giymeye çalıştığını anımsıyor yarım yamalak. Murat'ınsa ellerini kaldırıp ona doğru yürüyüşünü...

Hikayeler hikayelere, yıldızlar yıldızlara karıştı o gece. Firuze Nedim'i, Nedim de Firuze'yi dinledi, tanıdı, uzun uzun. Şarkılar susmuş, insanlar çadırlarına gitmiş, vadinin denizle buluştuğu uçta ikisi baş başa birbirlerini dinlemişlerdi.

Güneş doğuyordu vadinin tepesinden. Sıcaklıkla uyandılar. Beraber uyuyakaldıkları minderin üzerinde beraber uyandılar. Nedim ritüelini bozmadı denize girdi. Bir kaç saatlik uyku yetmemişti. Bir şekilde çıkması gerekiyordu bu halden. Firuze kendi çadırına gitti bir iki saat daha uyumak için. Duşunu aldı Nedim yine buz gibi suyla. Kahvaltı için boş bir masa buldu. Çayını aldı. Hayret kahve içmemişti bugün. Gerçi midesi de pek bir şey alacak gibi değildi ama yine de uykusuzlukla kaybettiği enerjiyi bir yerden amorti etmesi gerekiyordu. Çok geçmeden Firuze geldi yanına.

-Oturabilir miyim?

-Tabi tabi. Lütfen.

-Uyuyamadım.

-Ben sana yiyecek bir şeyler getiriyim. Dedi Nedim.

Firuze arkadaşlarını bırakmış Nedim'in yanındaydı. Nedim de kendini bırakmıştı. Vadiye serpmişti tüm geçmişini. İçinde garip bir ferahlık hissediyordu. Ne sırtında bir yük ne de zihninde bir soru işareti yoktu artık. Nasıl oldu bu? Nasıl? Şaşıırıyordu buna. Sonra dün gece ne kadar çok yıldız kaydığını hatırladı. Başlarını gökyüzüne kaldırıp bütün gece öyle durmuşlardı. Birbirlerinin yüzüne bakmaya çekinen, yıldızları da bahane eden iki heyecanlı kalp. Kahvaltı yaparken aklına geldi Nedim'in. Firuze'nin numarasını aldı. İstanbul'a gittiklerinde kahve yapacaktı Firuze ona. O da karaladığı satırları okuyacaktı. Sevgi mi, aşk mı, ilişki mi, arkadaşlık mı, aralarındaki bağın adı neydi bilmiyordu ikisi de ama kesinlikle bir bağ oluşmuştu. Bu bağ ne ile örülmüştü ve ne kadar sıkıydı bunu zaman gösterir diye düşündü Firuze. Yara bere içinde iki insanın birbirini iyileştirmesi ne kadar doğru olabilir ki? Düşüncelere dalmışlarken bir tekne yanaştı. Önce Firuze gitti vadiden. Sonra Nedim. Oradaki her bir taşla vedalaşmak istedi gitmeden önce. Yaşamıştı. Sevmişti. Sevilmişti orada. Sevişmişti. Firuze uçakta, Nedim arabada, kayan yıldızlar ikisinin de aklında kalmıştı...

Nedim İstanbul'a döndükten sonra bir sürü şey düşündü. Hayatına dair bir sürü şey. Sonra hikayesini düşündü. Yazmaya başlamalıydı bunu. En baştan başladı. Muazzez'i uzun uzun anlattı. Kurgulamadan, hiçbir şeyi değiştirmeden yazmaya koyuldu. Yazdıklarının gerçekçiliğine karşın ortaya çıkan şeyin akışına o da şaşırmıştı. Bir kahve koydu. Sigara sardı. Yazmaya devam etti. Bu günlerce böyle sürüp gitti. Konuyu Firuze'ye de açtı. Zaten hikayesini biliyordu. Firuze bu yaptığı şeye çok sevindi.

-Belki bir gün beni de yazarsın, ama n'olur mutlu sonla bitsin sevgilim... demişti.

Sonra kahkahalar havada uçuştı. Mutluluktan ikisinin de gözlerinin içi gülüyordu. Bir yandan Nedim'in yazı işleri, bir yandan da ev telaşları vardı. Birlikte yaşamak istiyorlardı. Olayların gelişme hızına ikisi de aldırış etmiyor, mutluluklarının tadını çıkarıyorlardı. Bir akşam Beşiktaş'ta bir eğlenirlerken açmıştı konuyu Nedim.

Firuze çok olumlu yaklaştı. Harala gürele bir telaşa girdiler. Nedim kendiyile yüzleşmeyi de bir kenara bıraktı. Hayat devam ediyor deyip önüne bakıyordu artık. Kendi hayatını kendi el yazısıyla yazmak ve onun tam da içine Firuze'yi koymak şu hayatta verdiği en doğru karardı.

Firuze filitre kahveyi de sevdirmişti Nedim'e. Yeni dükkânında hem beraber çalışıyorlardı hem de Nedim kitabını burada büyük bir ilhamla yazıyor, boş kaldıkça Firuze'ye yardım ediyordu. Bir sabah kafeyi yeni açtıklarında dışarıda, köşedeki bir masaya oturdu Nedim. Güne karşılıklı birer kahve ve sigarayla başlamayı çok seviyorlardı. O masa hem onların hem de Nedim'in rezerve yeri idi adeta. Şimdiye kadar tek bir müşteri bile gelip oraya oturmadı. Sanki herkes biliyordu masanın özel durumunu. Kahvelerini içerken sabahın erken saatinin, sessizliğin ve temiz havanın tadını çıkarıyorlardı. O anda Nedim'in aklına bir şeyler geldi. Bir öykü yazmak fikri onu cezbedti. Adı bile bir anda belirmişti zihninde. Güneş Hanım. Hem içinde Firuze olacaktı bu kez. Kendi hikayesinde de ondan da bahsedecekti, ama bunu direkt olarak sadece ona, onun için yazacaktı. Hemen yazmak istedi. İçeri gitti bilgisayarını almak için. Günaydın, kolay gelsin, bir kahve alabilir miyim diye bi ses geldi içeriden. Ulan ne güzel oturuyorduk müşteri nereden çıktı diye geçirdi içinden Nedim. Tabi dedi Firuze, siz oturun ben hemen hazırlıyorum. Nedim bir elinde telefon, bir elinde bilgisayarla geldi. Bilgisayarın kapağını açıp boş bir yazı sayfası açmıştı. Tam yazmaya başlayacaktı ki bir mesaj geldi telefona. Numara kayıtlı değildi. Telefonun kilidin açtı, okudu mesajı:

-Kafanı kaldırır mısın? Muazzez.

Geçmişi tam karşısındaki masada oturuyordu.

Muazzez

Nedim kafasını kaldırdığında hüngür hüngür ağlamaya başladı. Firuze koşarak geldi dışarıya Nedim'in ağlama sesini duyup. Muazzez'i hiç görmemişti. Ama anladı o an zamanda geçmişe uzanan bir yolculuk yapıldığını ve dondu kaldı. Canı yanmıştı ve karşısında geçmiş yüzünden kalbi acıyan bir adamı gördüğünde daha da çok yanıyordu. Firuze sustu. İçeri geçti. Muazzez Nedim'den özür dilemek için yerinden kalktı. Nedim ağlıyordu. Koskoca adam hüngür hüngür ağlıyordu, kendini koşar adımlarla sokağa atarken geriye dönüp bakmamıştı bile. Firuze'ye bile...

Yıllarca kovaladığı, görmek için can attığı, ondan vazgeçen kadın şimdi dimdik çıkmıştı karşısına. Pişmandı fakat dimdik duruyordu. Güçlü görünüyordu. Peki ne yapacaktı Nedim? Saniyeler içinde her şey darmadağın olmuştu, Firuze de bunun farkındaydı. Çok iyi görüyordu her şeyi. E insan sarrafı olmuştu sonuçta. Nedim eve vardı. Bir sigara sardı ve bir içki koydu. Düşünmek istemiyordu. Saatler su gibi geçmiş ve o bunu farketmemişti bile. Telefonu çalmamış, arayan soran olmamış, mesaj bile gelmemişti. Sahi neredeydi Firuze? Çıktı sokağa dükkana doğru yürüdü. Dükkan kapanmıştı. Firuze haber bile vermemişti. Neredeydi? Komşular da kapatmıştı dükkanlarını, kime soracaktı şimdi? Eve döndü gerisin geri. O gece yalnız uyudu Nedim. Sessiz sedasız uyudu. Rüyasında hüngür hüngür ağlıyordu. Tıpkı sabahki gibi. Muazzez geldiğindeki gibi, Firuze onları gördüğündeki gibi, kendisi oradan koşarak uzaklaşırkenki gibi hüngür hüngür ağlıyordu. Uyandığında yanaklarında ıslaklıklar vardı, belli ki sadece rüyayla kalmamıştı. Ritüelini bozmadı. Bir kahve yaptı. Bir sigara sardı. Pencereyi açtı. Sigara çok çabuk bitmişti. Bir tane daha sardı. Bir tane daha. Bir tane. Bir ta... Bir... Duş bile almadan çıktı evden. Dükkana gitti koşar adım. Kapalıydı. Kepenkte bir yazı: "Devren Satılık." Yan dükkana gitti. Firuze sabah bir emlakçıyla gelmiş. Konuşmuş. Sonra da şehirden ayrılmış...

Deliye döndü Nedim. Nasıl yapabilirdi bunu nasıl? Muazzez'le konuşmamıştı bile, neden böyle yaptı Firuze? Ne vardı ki sanki? Nedim daha olayın ne kadar büyük olduğunu kabullenmemişti belki ama Firuze aynı fikirde değildi. Bu görünenden çok daha büyük ve çok daha hızlı kabullenilmesi gereken bir durumdu. Nitekim Firuze bunu yapmıştı. Emlakçının numarasını aradı hemen. Adam ofise davet etti Nedim'i. Firuze sabahın erken saatinde gidip emlakçının açılmasını beklemişti bir süre. Adamla direkt olarak konuşup devren satılık ilanını yapıştırmıştı. Dükkan zaten onun üzerineydi. Tek bir ricam olacak demişti emlakçıya:

-Bu mektubu Nedim'e verin lütfen. Ha bir de devir işlemlerinden sonra paranın yarısını size gönderdiğim hesap numarasına gönderin. Hesap numarası Nedim'indir. Yarısı da onun hakkıdır.

Nedim boka dönmüş bir şekilde yürümeye başladı sokakları. Vapura bindi. Karşıya geçti. Beşiktaş'a. Sahi n'apıyordu burada? Ne işi vardı? Firuze haklı demek ki diye geçirdi içinden. Kapanmayan o yara, onca zaman sonra hala düşmeyen kabuğun altından ağır bir şekilde kanamaya başlamıştı. Şairler Kahvesi'ne götürdü onu adımları. Oturdu. Bir türk kahvesi söyledi. Mektubu okumaya başladı...

Nedim...

Bilmiyorum nereden başlamanı lazım. Bilmiyorum, hayat neden hep insanları yormaktan besleniyor, bundan keyif alıyor. Hayatımın bittiğini, kendimin bittiğimi düşündüğün bir zaman dilimi içerisinde kapkaranlık bir yerden elindeki mum ışığıyla çıkardın beni. Bunun farkında mısın bilmiyorum. Ben çok yaralandım Nedim. Tıpkı senin gibi ben de yaralıydım. Öldürmeyi ilk defa seninle tanışmadan önce düşündüm. Beni üzeni, yorani, öldüreni ben de öldürmeliyim diye düşündüm. İşte tam da bu zamanda tanıdım seni.

Yaşamın atom bombalarıyla tamamen bittiği kalbimde yemyeşil otlar filizlenmeye başladı seninle. Bu hemen olmadı belki ama, onların topraktan çıktığını görebilmek için beklemeye de değerdi. Hani Nazım diyor ya şiirinde; ayağını bastın odama, kırk yıllık beton çayır çimen şimdi diye... Tam da öyle oldu.

Beni sevdin Nedim. Bunu biliyorum. Bunu görüyorum. Ama daha da önemlisi kendini bana sevdirdin. Nefes alan her canlıdan nefret etmeye başlayan ben, seni sevdiğimi görünce kendimden korkmaya başladım. İçimde bir katil, bir canı mı var diye korkup terapiye başladım. Psikoloğum bunun çok normal olduğunu söylese de ben senin kılına zarar vereceğim diye korkup, sana zarar verdiğimi gördüğüm kabuslardan uyandım kaç gece, kan ter içinde sen mışıl mışıl uyurken.

Sonra sana güvenmeye başladım. Aşk sevgi çok kolay yeşerebiliyor insanın içinde bunu biliyorum. Güneş nasıl her gün bir şekilde doğuyorsa, insan da bir şekilde birini seviyor, etkileniyor, aşık oluyor ona... Bir gün değilse ertesi gün birinde içini heyecanlandıran bir şeyler bulabiliyor iyisiyle kötüsüyle. Fakat güven öyle değil Nedim. Güven hem öyle kolay oluşmuyor. Bir kere kaybedilirse de bir daha karşına çıkmıyor. Ya da yıllar alıyor yeniden karşına çıkmasını beklemek. Murat'tan sonra kimseye güvenmemeliydim belki de bilmiyorum, ama bende o güveni yarattın işte. Seviyordum seni ne yapayım? Aktım gittim sana doğru. Ama dün fark ettim ki senin benden önceki hikayen bitmemiş.

Bakma böyle beylik laflar ettiğime. Yine uçsa vadide kelebekler, yine toplansa insanlar ateşin etrafında, ben yine sana yanarım... Ama yanmamalıyım. Senin kalbin pervane gibi başka bir ateşin etrafında ucuken, ben sana yanmamalıyım.

Kendine iyi bak Nedim.

Uyuşmaya başladı vücutu. Mektubu defalarca okudu. Yaktı sonra ucundan. Yutkunamıyordu. Hızlı adımlarla inmeye başladı Akaretler'i. Vapurla karşıya geçti. Eve yürüdü. Attığı adımları hissetmiyordu. Vücutu hala uyuşuktu. Büyük bir valiz hazırladı. İçine tüm geçmişini tıka basa doldurup ayrıldı oradan. Cebinde telefon, cüzdan, elinde valiz, ardında hatıralarla ayrıldı o şehirden.

Son